

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

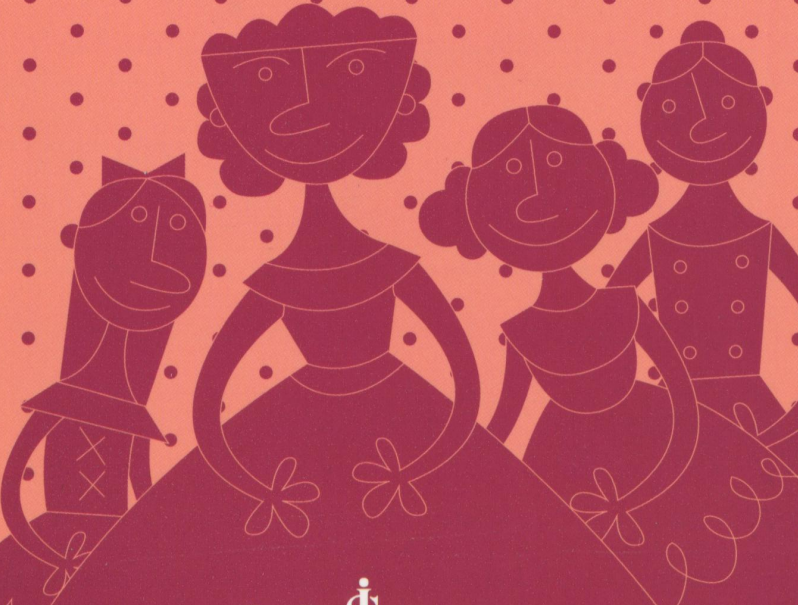
İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

LOUISA MAY ALCOTT

UYARLAYAN: SEVGİ ATLIHAN

KÜÇÜK KADINLAR

KISALTILMIŞ METİN

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Küçük Kadınlar

Louisa May Alcott

**LOUISA MAY ALCOTT
KÜÇÜK KADINLAR**

**ÖZGÜN ADI
LITTLE WOMEN**

**ORJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR**

**© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2017
Sertifika No: 40077**

**UYARLAYAN
SEVGİ ATLIHAN**

**EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR**

**GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM**

**İ. BASIM: HAZİRAN 2017
Ş. BASIM: NİSAN 2021
Genel Yayın Numarası: 3867**

ISBN 978-605-295-101-9

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.

**Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek
metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz,
yayınlanamaz ve dağıtılamaz.**

**BASKI
ALFABE BASIN YAYIN SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
İKİTELLİ OSGB MAH. HÜRRİYET BULVARI ENKOOP SANAYİ SİTESİ
ENKOOP SOKAK NO:1 KAT:-1 BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL
(0212) 485 21 25
Sertifika No: 46012**

**TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr**

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Küçük Kadınlar

Louisa May Alcott

Uyarlayan
Sevgi Atlıhan

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

1. BÖLÜM

Uzun zaman önce, Amerika kıtasında büyük bir dram yaşanıyordu. Birleşik Amerika ikiye bölünmüş ve iç savaş çıkmıştı. Ülkenin güneyiyle kuzeyi birbirine saldırıyordu.

Bu korkunç dönemde ayakta kalmak ve hayata devam edebilmek için çabalayan dört kız kardeş, her şeye rağmen umutlarını koruyordu. Yılbaşından bir gün önce lapa lapa yağan karın altında küçük bir ev, onca soğuğa karşın sıcaklığını kaybetmemişti. Evde ocağın etrafında dört genç kız toplanmış annelerini bekliyorlardı.

Aile içinde Meg diye çağırılan Margaret, henüz on altı yaşındaydı. Kumral, gür saçları omuzlarına dökülüyordu. Kocaman sevimli gözleriyle çok güzel bir kızdı. On beş yaşındaki Josephine yani Jo, çok hareketli bir karaktere sahipti. Parlak siyah saçları

iki örgü hâlinde omuzlarından aşağı salınmıştı. Tam bir kitap kurdu olan güzel Jo, neşeli kıpır kıpır hâliyle ve müthiş yazarlık yeteneğiyle herkesi şaşkına çevirirdi. Herkesin Beth diye çağırdığı Elizabeth henüz on üç yaşında çekingen ve sessiz bir kızdı. Son derece yumuşak kalpliydi ve evin kıymetlisiydi. Kardeşlerin en küçüğü ise Amy'ydi. Lüle lüle sarı saçlarının ışıltısı, masmavi gözlerini öne çıkarıyordu.

Jo kızıl alevlerden gözlerini ayırdı.

– Bu çok üzücü, hediyesiz bir yılbaşı, gerçek yılbaşı sayılmaz ki.

Meg içini çekerek:

– Yoksul olduğumuzu unutuyorsun! diye yanıt verdi.

Beth tatlı sesiyle:

– Bizim için en güzel hazine bir aileye sahip olmaktır, dedi.

Jo yüzünü ekşiterek ekledi:

– Ne yazık ki ailemiz tam değil. Babam savaşa gitti. Kim bilir ne zaman dönecek?..

Bunları söylerken genç kızın gözleri dolmuştu.

Dördü de gözlerini ateşe çevirip, güneyde bir yerlerde çatışmaların içinde kalmış babalarının anılarını aradılar zihinlerinde.

Uzun bir suskunluktan sonra, Meg:

– Çevremizde acı çeken pek çok insan var. An-

nem bize armağan vermeyi çok istedi. Ama bazı konularda hepimizin fedakârlık yapması gerekiyor.

Jo:

– Biriktirdiğimiz parayla da bazı şeyler alabilir-dik aslında, dedi. Annemin buna kızacağını san-mam. Çok istediğim bir kitap var.

Beth aniden canlandı.

– Ben de bir müzik kitabım olsun isterdim, diye heyecanla söyledi dileğini.

Meg:

– Çocuklara ders vererek kazandığım paraları dilediğim gibi harcayabilirim, diye ekledi.

Jo yüzünü buruşturdu.

– Ben de March Hala'nın yanında sıkıntılı gün-ler geçirmedi mi? diye konuştu.

Beth ile Amy de okuldaki günlerini hatırlayıp, sızlandılar.

Böylece dört kız kardeşin arasında heyecanlı bir tartışma alevlendi.

Ama Meg'in teklifiyle her şey bir anda durdu. Ablaları biriktirdikleri paralarla annelerine bir yıl-başı hediyesi almayı önermişti. Bundan sonra da kimin ne alacağı konusunda yeni bir tartışma baş-ladı. En sonunda şuna karar verildi: Jo içi kürklü bir çift bot, Meg eldiven, Beth kenarları dantelli birkaç mendil, Amy de bir şişe kolonya alacaktı.

Bu sonuç bildirgesinin ardından Meg:

– Anneme bunları nasıl vereceğiz? diye sordu.

Hediyelerin hayaliyle içine mutluluk dolan Jo:

– Çok kolay! dedi. Armağanlarımızı masanın üzerine yerleştiririz... Sonra da annemi çağırıp, sürprizimizi yaparız.

Dört kız kardeş verdikleri kararın memnuniyetiyle kendilerini dışarıya attı. Annelerinin o sırada evde olmayışı da büyük sürpriz hazırlıkları için harika bir fırsattı.

Eve döndüklerinde hava iyice kararmıştı. Meg lambayı yaktı. Beth ocağın önüne annesinin eski terliklerini yerleştirdi.

Jo:

– Yılbaşı gecesi oynayacağımız piyes için de çalışmamız gerekiyor, dedi.

Jo iyi bir yazardı. Herkesin gözlerini yaşartan acıklı eserleri vardı. Piyeslerinin oyuncularını da kendisi ve kardeşleriydi.

Jo, bu sonuncu piyesinde, o dönemde çok moda olan bir tarzla, tarihi bir olayı allayıp pullayarak canlandırmıştı. Yaşadıkları bölgede Jo gibi olağanüstü etkileyici bir hayal gücüne rastlamak neredeyse imkânsızdı.

Oyunun başlangıcında pek başarılı olamadılar. Ancak temsil güzel bir şekilde bitti. Kendini rolüne fazlaca kaptıran Beth, oyundaki ‘haini’ cezalandırmak için hamlesini yapıp ocağın sivri uçlu demiriyle annesinin terliğine bir delik açtı. Böylece temsil, kahkahalar arasında perdelerini kapattı.

Kahkahaların zirvesinde içeriye giren anneleri, kızlarının yüzlerine mutlu bir ifadeyle bakarak:

– Sizi böyle mutlu gördüğüm için çok sevindim, dedi.

Kızlar, sevgiyle annelerine sarıldılar.

Bayan March, şık bir kadın sayılmazdı. Ama giydiği en basit elbiseyi bile kendine yakıştırmasını bilen ince zevkli bir hanımdı. Kızlarına göreyse o, dünyanın en şık annesiydi.

Bayan March, pek mutlu ve heyecan doluydu. Biraz önce postacıyla karşılaşmış, gözlerini pırıl pırıl parlatan o mektubu almıştı. Eşinin mektubunu...

Bu sevinçli haber evin içinde hoş kokulu meltem gibi yayılmış ve tüm aileyi ocağın etrafına toplamıştı. Bayan March, sesindeki o müthiş heyecanı hiç saklayamadan mektubu okumaya başladı. Savaşta ordu rahibi olarak görev yapan Bay March, mektubunun son bölümünde şöyle diyordu:

“...Çocuklarımı benim için öp. Her an onları düşündüğümü söyle. Bana burada güç veren, kızlarımın sevgisi. Onlardan uzakta geçirmek zorunda kaldığım şu bir yıl, bana bir asırdan daha fazla geldi. Fakat olağanüstü bir güçle sabrederek geçirdiğim bu bir yılda insanlara yardım ettim. Sevgili kızlarımın bu sözlerimi çok iyi anlayacağını biliyorum. Tabii annelerine sevgiyle destek olacaklarına da yürekten inanıyorum. Her biri kendisine düşen görevleri yapacak ve iyi bir insan olmak için ce-

saretle çalışacaktır. Döndüğümde, dört mükemmel küçük hanım bulacağıma eminim...”

Kızlar bu sözlerden epey etkilenmişler, babalarını kucaklayacak kadar yakında hissetmişlerdi.

Mektubun okunması bitince, kızların her biri mektubu alıp yeniden okudu. Hepsinin gözleri dolmuştu. Özellikle Beth, gözyaşlarını engellemekte çok zorlanıyordu. En sonunda titrek bir sesle:

– Babam ne zaman dönecek? diye sordu.

Bayan March:

– Bir yıl sonra, belki de daha önce, diye yanıtladı.

Bir anlık sessizlikten sonra:

– Artık herkes iş başına! diye devam etti. Yemekten önce yapmamız gereken önemli işler var.

Bayan March, gözlerinde birikmiş yaşları kızlarına göstermeden giysi dolabına doğru yürüdü. Dolaptan eni dar bir top kumaş çıkardı. Bu kumaşı, dört defa yan yana getirip dikerek, geniş bir kumaş oluşturmaları gerekiyordu.

Kızlar çabucak harekete geçtiler. Anneleri, Hannah’ın yardımıyla akşam yemeğini hazırlıyordu. Kızlar ise başladıkları işi bitirmek için uğraşıyorlardı. Hizmetkâr Hannah herkes tarafından sevilen, yumuşak kalpli bir kadındı.

Neşeli bir akşam yemeğinden sonra kızlar, birer birer yataklarına gittiler. Anneleri kızlarını ayrı ayrı öptü.

* * *

Sabahleyin ilk uyanan Jo oldu.

– Uyanın bakalım uykucular! diye bağırdı.

Kızlar giyinirken, Hannah içeri girdi.

Meg:

– Annem nerede? diye sordu.

Hannah:

– Anneniz dışarıya çıktı, diye yanıt verdi. Sanıyorum fakir bir hastaya yardım etmek için gitti.

Meg, kardeşlerine doğru döndü:

– Çabuk! diye bağırdı. Bu fırsatı kaçırmayalım, armağanları hazırlayalım...

Yılbaşı için aldıkları hediyeleri bir sepetin içine yerleştirdiler. Sepeti de divanın altına sakladılar. Uygun zaman geldiğinde ortaya çıkaracaklardı.

Beth, pencerede dışarıyı gözlüyordu. Sonra birden arkasını döndü:

– Annem! Annem geliyor! diye bağırdı.

Hep beraber kahvaltı sofrasına oturduklarında, Bayan March:

– Çok yakınımızda fakir bir evde, muhtaç bir kadıncağz oturuyor, dedi. Dul olan bu kadının bir de beş hasta çocuğu var. Yılbaşı yemeğinizi bu zavallı insanlara vermek ister misiniz?

Jo, kardeşlerinin sözcülüğünü üstlenip:

– Tabii, anneciğim! diye yanıt verdi.

Annelerinin onlar için özenle hazırladığı o lezzetli pastalara ve çöreklerle hiç dokunmadılar. Her

günkü yemeklerini yediler. Hep beraber ellerinde bayram yemekleriyle, yakınlarındaki evde oturan fakir aileye gitmek üzere dışarıya çıktılar.

Yarı yıkık dökük, loş, rutubetli ve ürpertici merdivenleri tırmandılar önce. Ardından virane görünümlü bir odaya girdiler. Karşılarında, hayat şartlarının dayattığı zorluklar yüzünden, zamanından önce yaşlanmış olduğu belli olan durgun bakışlı bir kadın ve yaşam enerjileri bitmiş gibi görünen solgun bakışlı zavallı beş hasta çocuk vardı. March ailesinin bu odada belirişi, ikinci bir güneş etkisi yaratmıştı. Hasta yüzlü çocuklar belli belirsiz bir umut ışıyla aydınlandı sanki. Bu acıklı sahnenin etkisiyle duygulanan kızlar, annelerinin kendileri için hazırladığı harika yiyecekleri, bu fakir çocuklara sundular.

Gözleri yaşlarla dolan yoksul kadın, hafifçe gülümsedi:

– Çok teşekkür ederim, sözleri döküldü titreyen dudaklarından.

Büyük bir iştahla kek, çörek ve pastaları yemeye başlayan çocuklar, her birlikte konuştular:

– Teşekkürler!

Oradan ayrılıp yolda eve doğru yürümeye başladıklarında, Beth:

– Böyle harika şeylerden vazgeçmenin, fedakârlığın beni bu kadar mutlu edebileceğine asla inanmazdım, dedi.

Önden koşarak eve giren kızlar, anneleri gelmeden önce hediye sepetini divanın altından çıkardılar.

Bayan March yüzünde bir tebessümle yürümeye devam etti. Belki de bir şeyler sezmişti. Eve girdiğinde, Beth piyanonun önüne oturmuştu. Anneleri salonun girişinde belirince, kızlar hep bir ağızdan geleneksel yılbaşı şarkısını söylemeye başladılar. Bayan March tam o anda masanın üstüne sıralanmış olan hediye paketlerini gördü. Gözleri mutluluk gözyaşlarıyla doldu. Sonra da büyük bir coşkuyla kucaklaştılar. Bu, March ailesi için unutulmayacak bir sabahı.

* * *

O gün March'ların evinde zaman, daha dingin bir şekilde akmaya devam etti. Akşam yemeğinden önce yılbaşı piyesi oynandı. Salonda oturmuş perdenin açılmasını bekleyen on iki çocuk vardı. Bu grup, kızların arkadaşlarından oluşuyordu. Perdenin arkasına küçük bir sahne kurulmuştu.

Dört kız kardeş piyesi başarıyla oynadı. İzleyiciler zaman zaman titrediler ve kendilerine hâkim olamayarak ağladılar. Konusu Orta Çağ tarihinden alınan temsil başarıyla sona erdi. İyi kalpli ve dürüst insanlara ihanet eden kötü adamın cezasını bulması, tüm seyircileri mutlu etmişti. Perde güçlü alkışlar arasında kapandı.

Seyirciler gittikten sonra March ailesi, yılbaşı sofrasında yerlerini almıştı. Kızlar masanın birbirinden

güzel pastalar, nefis kokulu kurabiyeler, çeşit çeşit tatlılar ve meyvelerle kaplanmış olduğunu fark ettiklerinde gözlerine inanamadılar. Daha bu sabah, komşu fakir aileye tüm güzel pasta ve kurabiyelerini sunmuşlardı. Bu yüzden akşam yemeğinde böyle güzel bir ziyafet sofrasını hiç beklemiyorlardı.

Bütün bu harika şeyleri gören Amy heyecan içinde:

– Perilerin varlığına inanmalıyız! diye bağırdı.

Beth:

– Hayır, bunları Noel Baba getirmiş, dedi.

Meg:

– Tabii ki annem yapmıştır! diye yanıt verdi.

Bayan March gülümseyerek:

– Hiç biriniz bilemediniz, dedi. Bunların hepsini Laurie'nin büyükbabası Bay Laurence getirdi...

Jo:

– Bay Laurence mı? diye sordu. Onlarla arkadaş değiliz ki...

Bayan March:

– Hannah sabahki hareketinizi Bay Laurence'ın hizmetçilerinden birine anlatmış, diye anlatmaya çalıştı. Tuhaf görünüşlü biri olmasına karşın, çok iyi kalpli bir adamdır. Babamın dostuydu. Fedakârca davranışınız çok hoşuna gitmiş. Bana bir mektup gönderdi. Bu güzel şeyleri kabul etmemizi rica etti.

Jo heyecanla:

– Ne hoş bir adam! diye bağırdı. Torununun da çok cana yakın bir hâli var. Bir de bu kadar utangaç olmasa... Onları yakından tanımayı çok isterim.

Kızlar böyle tatlı tatlı sohbete devam etti. Masanın üzerindeki bu güzel şeylerin tadını çıkararak aynı konuda konuşup durdular. İhtiyar adamın bu düşünceli ve içten davranışı onları çok etkilemişti.

Bayan March:

– Laurie çok iyi yetiştirilmiş bir çocuk, dedi. Zamanı geldiğinde onunla tanışmanızdan memnuniyet duyacağım. Bu güzel şeylerle birlikte bana da ayrıca bir buket çiçek getirmiş. Duruşundan kendisini yemeğe davet etmemizi beklediğini anladım. Siz tam o sırada temsil veriyordunuz. Kahkahalarınız evin dışına yayılmıştı. Zavallı çocuğun kendi evinde böyle eğlencelerden yoksun kaldığına inanıyorum.

Jo:

– Bir dahaki piyesimize onu da çağırırız, dedi.

Meg, masanın üzerindeki çiçek buketine hayran hayran bakarak:

– Bu kadar güzel bir buket görmemiştim, dedi.

Bayan March:

– Gerçekten de güzel çiçekler, diye yanıtladı. Ama Beth'in bana armağan ettiği gülleri daha çok sevdim.

2. BÖLÜM

Dört genç kızın, Laurence ailesiyle tanışma dileği yakın bir zaman içinde gerçekleşti.

Jo, kitabını alıp tavan arasına çıkmıştı. Hem kitabını okuyor hem de masanın üstünde dolaşan arkadaşısı minik fareyle ilgileniyordu.

Nefes nefese çatı katına giden merdivenleri çıkan Meg:

– Jo! Jo! diye seslendi. Davet edildik!

Gürültüden ürken küçük fare hemen ortadan kayboldu. Meg, kardeşinin yanına gelerek:

– Bak Jo! dedi. Gerçek bir davetiye bu... Bayan Gardiner bizi danslı bir partiye çağırıyor. Annem de gitmemizde bir sorun olmadığını söyledi.

Meg, yüzünde büyük bir gülümsemeyle davetiye-yi Jo'nun burnuna doğru salladı.

Jo, surat asarak:

– Giyecek bir şeyimiz yok ki, dedi. Gece elbise-min yandığını biliyorsun.

Gerçekten de kısa bir zaman önce ocakta sırtını ısıtırken, kaza eseri Jo’nun gece elbisesinin arkası yanmıştı.

Meg iyimser bir tavırla:

– Eğer sürekli oturursan, elbisenin arkasının yarı-
nık olduğunu kimse anlamaz, dedi.

– Eldivenim de çok eski.

Meg bunu unutmuştu. Ona hak veren üzgün bir sesle:

– Eldivensiz, baloya gidilmez, dedi.

Jo, mağrur bir tavırla:

– Zaten baloya gitmeyi düşünmüyordum, dedi.
Koşmayı, oynamayı tercih ederim.

Meg:

– Artık çocuk değilsin, diye itiraz etti. On beş yaşındasın ve zarif bir genç kız gibi hareket etmek zorundasın. Eldivenlerimden birini sana veririm. Annem de bana kurdelesini ve incili yaka iğnesini verecek.

Bu konuşmadan sonra Jo da ikna oldu.

Meg, Bayan Gardiner’e daveti kabul ettiklerini bildirmişti. Hazırlanmak için sadece birkaç saat kalmıştı. Kızlar telaş içinde evde koşturup duruyorlardı. Bu kargaşa içinde birbirlerine de yardım ediyorlardı.

Meg saçına kâkül yapmak istedi. Jo da ona yardım etmeye başladı. Meg'in saçlarını ıslattı, kâğıtlarla sardıktan sonra da kızgın bir saç maşasıyla şekil vermeye çalıştı.

Beth, odaya girdi, başını hafifçe yukarı kaldırdı ve sağa sola çevirdi.

– Burada tuhaf bir koku var, dedi.

Kendini kuaförlük havasına kaptıran Jo:

– Kuruyan saçların kokusu, diye yanıt verdi.

Bunları söylerken kızgın saç maşasını geri çekti. Çekmesiyle masanın üzerine yanmış kâğıt parçalarıyla saç tutamlarının düşmesi bir oldu. “Şimdi dünyanın en güzel kâkülünü göreceksiniz!” demeye hazırlanan Jo, kavrulmuş saç ve yanık kâğıt parçalarını görünce birden afalladı.

Meg, ağlamaklı bir sesle:

– Eyvah! diye bağırdı. Saçlarım! Mahvoldum! Baloya bu durumda asla gidemem!

Jo da ağlamak üzereydi. Kavrulmuş saç parçalarına umutsuzca göz gezdirip:

– Ne kadar da beceriksizim! diye bağırdı. Maşanın bu kadar sıcak olduğunu fark edemedim...

Amy, iyimser bir edayla:

– Saçlar o kadar da çok yanmamış, dedi. Geriye kalanları kıvrıp bir kurdeleyle bağlarsak, hiçbir şey anlaşılmaz. Ayrıca bunun son moda bir saç modeli olduğunu da söylemeliyim. Saçlarını bu tarzda şekillendirmiş pek çok genç kız gördüm.

Meg, Jo'nun kendisinden daha çok üzülmüş olduğunu anladı. Onu teselli etmek için:

– Amy haklı bence, dedi. Buna o kadar da üzül-meyelim. Saçım kısa zamanda uzayacaktır.

Bu olaydan sonra, tüm aile el birliğiyle Jo ve Meg'in hazırlanmasına yardım etti. Artık balo için hazırdılar. Kıyafetleri çok sade ama çok da hoş ol-muştu. Meg, gri tuvaleti ve üstündeki mavi kadife kemeriyle çok güzel gözüktüyordu. Jo'nun elbisesi de kahverengiydi ve her zamankinden çok daha göz alıcı olmuştu. Saç stilleri de çok şıktı.

Bayan March, iki kızına kapıya kadar eşlik etti. Ayrılacakları zaman:

– İyi eğlenceler, dedi. Saat tam on birde sizi al-mak için Hannah gelecek, haberiniz olsun.

Meg ve Jo uzaklaşırken anneleri aniden bir şey hatırladı ve onlara doğru seslendi:

– Kızlar, yanınızda mendiliniz var mı?

Jo gülerek:

– Evet tabii var anneciğim, dedi. Üstüne üstlük Meg, mendilini kolonyaladı.

Bu konuşmadan sonra, iki kız kardeş gittikle-ri yöne doğru adımlarını sıklaştırdılar. Yolda Jo, Meg'e döndü:

– Bu tür davetler konusunda hiç tecrübem olma-dığını biliyorsun, dedi. Eğer saçma ya da uygunsuz bir şey yaptığımı fark edecek olursan beni uyar, bir ıslık çaliver.

Meg bir kahkaha attı. Yavaş yavaş yürümeye devam ettiler. Balonun yapıldığı eve ulaştıklarında soluklanıp, boy aynasında görüntülerini tekrar gözden geçirdiler. Meg, Jo'ya:

– Elbisenin yanık kısmına sık sık bakmamaya çalış, yoksa herkesin dikkatini çekersin, dedi.

Jo, daha şimdiden gerilmişti. Sıkıntılı bir ifadeyle:

– Eğer olmadık bir şey yapacak olursam, bana göz kırp, dedi.

Meg, vestiyerdeki uşak duymasın diye sesini iyice alçaltıp:

– Zarif ve kibar bir genç kız asla göz kırpmaz! diye yanıtladı. Eğer uygun olmayan bir tavrını görürsem, sadece kaşlarımı yukarıya kaldırıyorum...

Jo, bezgin bir suratla:

– Nelere dikkat etmem gerek? diye sordu.

Meg, ciddi bir ifade takınarak:

– Ayakta durduğun ya da oturduğun sürece en önemli şey dik durmak olacaktır, dedi. Sana takdim edilmeyen davetlilerin ellerini sıkmamalısın. Birisi sözü sana yöneltmediği sürece konuşmamalısın... Burada bekleyip saatlerce konuşamayız. Bir an önce içeriye girelim.

Bayan Gardiner onları nazikçe bir gülümsemeye karşıladı. Yerlerini gösterme işini de büyük kızı Sallie'ye bıraktı. Meg, Sallie'yle daha önceden tanışıyordu. Hemen sohbete başladılar.

Jo ilk defa böyle bir toplantıya katılıyordu. Kalabalığı görünce keyfi kaçmıştı. Konuşmaktan da pek hoşlanmadığı için, kalabalığın biraz uzağındaki koltuğa oturdu. Yakınında sohbet eden beş-altı delikanlı kış sporlarından bahsediyordu. Kayak sporuna bayılan Jo, hemen konuşulanlara kulak kabarttı. Dinlemek ona yetmedi, bu gençlerle arkadaşlık yapmak istiyordu. Bu fikrini Meg'e işaretle anlattı. Ama Meg hemen kaşlarını kaldırdı. Jo da kımıldamaya ve bu konuda ısrarcı olmaya cesaret edemedi.

Müzik başladı ve Meg'i dansa kaldırdılar. Ayakkabısı ayağını fena sıkıyordu, ama o hiçbir şey belli etmedi.

Bu arada Jo, kıvrıkcık saçlı bir oğlanın kendisine yaklaştığını fark etti. Hiç kimseye görünmeden dans edenleri seyretmek istiyordu. Bu yüzden hemen yakındaki perdenin ardına gizlendi. Ama ne yazık ki, en az kendisi kadar sıkılgan biri daha önce o yeri kapmıştı. Bu utangaç kişi, Bay Laurence'ın torunu Laurie'den başkası değildi. Jo, onunla karşılaşınca, gizlenme yerini ilk gelene bırakmaya karar vererek:

– Affedersiniz, dedi. Burada birisinin bulunduğunu hiç bilmiyordum.

Laurie, sevimli bir tavırla:

– İsterseniz kalabilirsiniz, dedi.

– Sizi rahatsız etmiş olmayayım...

– Hayır... Hayır... Rica ederim kalın... Hiç kimseyi tanımadığım için buraya saklandım.

– Ben de...

Jo ve Laurie bulundukları yerden dans edenleri seyretmeye devam ettiler ve eski iki dost gibi sohbet başladılar.

Jo’nun özgür tavrı ve gayet rahat konuşması, Laurie’nin utangaçlığını yok etti. Jo da Laurie’nin içten tavrı yüzünden elbisesindeki yanığı unuttu.

Laurie, yaşının küçük olmasına rağmen epeyce seyahat etme fırsatı bulmuştu. Yabancı ülkelerde gördüklerini anlatmaya başlayınca, aralarındaki samimiyet daha da güçlendi.

Laurie, konuşmaya devam etti:

– Tek akrabam büyükbabam. Birkaç yıl daha onunla beraber kalmak zorundayım. Daha sonra da üniversiteye gitmem gerekecek. On yedi yaşından önce üniversiteye kaydolmam imkânsız.

Jo:

– Keşke ben de üniversiteye gidebilsem, dedi. Ama sen bu fikri pek sevmemiş gibisin.

Laurie samimi bir ifadeyle:

– Gerçekten de sevmiyorum, dedi.

– Kaç yaşındasın?

– On altı.

– Aslında ne yapmak istiyorsun?

Laurie, hiç düşünmeden yanıt verdi:

– İtalya’da yaşamak ve dilediğim her şeyi yapabilmek istiyorum.

Jo, Laurie'ye neleri yapmaktan hoşlanacağını sormak üzereyken, delikanlının kaşlarını çatıldığını gördü. Sonra da konuyu değıştirmek istedi. Ama bir türlü uygun bir konu bulamadı.

Jo'nun durumunu hisseden Laurie:

– Dans edelim mi? diye sordu.

Hafifçe kızaran Jo:

– Dans edemem... diye kekeledi.

– Neden?

– Çünkü... şey...

Bir anlık duraklamadan sonra Jo utangaç bir ifadeyle:

– Eğer kimseye söylemeyeceğine söz verersen anlatırım, diye tamamladı sözünü.

Laurie ciddi bir tavırla:

– Söz veriyorum! dedi. Başkasına asla anlatmam.

Jo, bir anlık tereddütten sonra anlatmaya başladı:

– Evde ısınmak için, ocağa çok yaklaşıp sırtımı dönmek gibi bir alışkanlığım var. Bu yüzden giysilerimin çoğunun arkasını yaktım. Üstümdeki elbise de bu şekilde yandı. İyice örölmüş olmasına rağmen yanık yeri epeyce belli oluyor. Bunun için Meg hiç kimseye dans etmememi tembihledi. Bu durum sana gülünç geliyor mu?

Jo, merakla Laurie'nin suratına baktı. Fakat çocuk hiç de gülmeye niyetli gözükmiyordu. Son derece ciddi bir tutum takınarak:

– Bunun hiçbir önemi yok, dedi. Yandaki odada kimse yok. Orada rahatça dans edebiliriz.

Bitişikteki odaya geçip dansa başladılar. Jo, çok memnun olmuştu. Daha önce hiç bu kadar eğlenmemişti. Laurie çok güzel dans ediyordu.

Uzunca bir zaman sonra Meg göründü. Yüzü solmuştu. Hafifçe aksayarak yürüyordu.

– Bileğimi incittim, dedi. Ayakkabılarımdan birinin topuğu kırılınca, ayağımı burktum. Bu hâlde de yürüyemem. Eve nasıl döneceğiz?

Laurie, iki kardeşin rahatça konuşabilmesi için onları odada yalnız bırakmıştı. Meg ayakta duracak durumda bile değildi. Bileği çok acıyordu. Jo'nun yardımıyla iki kişilik kanepelerden birine uzandı.

Jo:

– Eve dönmek için bir araba bulmalıyız, dedi.

Meg ağlamaklı bir hâlde:

– Araba çok pahalıdır, diye yanıt verdi. Arabaların park ettikleri yer de çok uzakta. Bu karanlıkta oralara kadar gidip bir araba çağırmamız da olanaksız gibi.

Jo kararlı bir şekilde:

– Ben gider bir araba getiririm! dedi. Yürüyerek eve dönebilecek durumda değilsin.

– Olmaz Jo! Hannah buraya gelinceye kadar dinlenirsem, belki bileğim iyileşir. Şu an herkes büfededir. Sen salona git. Hannah'ı bekle.

Jo, Meg'e üzüntüyle bakarak:

– Seni bu hâlde yalnız bırakamam! diye itiraz etti.

– İnat etme Jo! Salona git... Hem de bana sıcak bir çay getirirsen çok iyi gelir.

Jo sıcak çayın gerçekten de Meg'e iyi geleceğini düşündü ve söyleneni yapmaya ikna oldu. Küçük odadan ayrıldı. Salona geçti. Salonun bir köşesinde ufak bir masanın üstünde çaydanlığı gördü. Bir fincan alarak çay doldurmak için hamle yaptı. Ama acele ettiği için, fincan elinden kaydı. Tüm elbise aşağıya kadar çay lekesi oldu. İyice paniğe kapılıp üstünü eldiveniyle silmeye kalkınca elbise ve eldiven büsbütün mahvoldu. Suratı çilek rengine dönen Jo, öfkeyle:

– Benden daha beceriksiz ve sakar bir kız olmaz! diye söylendi. Ne yapmaya çalışsam hep yüzüme gözüme bulaştırıyorum!

Tam bu sırada oraya gelen Laurie, candan bir tavırla:

– Sana yardım etmeme izin verir misin? diye sordu.

Jo, bir kurtarıcı bulduğuna mutlu olarak:

– Meg'e çay götürecektim! dedi. Bakar mısınız, ne hâl geldim!

Laurie anlayışlı ve olgun bir yüz ifadesiyle:

– Çayı ablana benim götürmeme izin ver lütfen! diye önerdi.

Hemen sonra Jo'nun yanıt vermesini beklemeden, başka bir boş fincana çay doldurdu ve küçük odaya götürdü.

Birkaç dakika sonra odaya Hannah girdi. Hizmetçiyi gören Meg hemen ayağa kalktı. Kalkar kalmaz da acıyla inledi. Jo'nun omuzuna ancak tutunabildi ve ağlamaya başladı.

Hannah genç kızın bu durumunu görünce kaşlarını çatı:

– Bu hâlde yürümen imkânsız! dedi.

Jo, evdeki hizmetçilerden birine araba bulmasını rica etmeyi düşünerek harekete geçtiğinde; Laurie kibar bir şekilde:

– Sizi arabamla evinize götürebilirim, dedi.

Jo, hemen itiraz etti:

– Daha çok erken, sen biraz daha burada kalmak isteyebilirsin...

Laurie kararlı bir ifadeyle:

– Ben daima erken dönerim! diye yanıt verdi. Zaten eviniz yolumun üzerinde...

Bu güzel teklif herkesi memnun etmişti. Meg, Jo'nun ve Hannah'ın koluna girdi. Birlikte ağır ağır ilerlediler. Laurie ise arabayı hazır etmek üzere önden gitti.

Meg arabaya rahatça yerleşti. İncinmiş ayağını karşı koltuğa uzattı. Acısı azaldı, yol boyunca keyfi yerindeydi.

3. BÖLÜM

Birkaç gün sonra Meg sabah yataktan çıkarken derin bir iç çekerek:

– Yeniden günlük yaşamın zorlu şartlarıyla yüzleşmek zorundayım, dedi.

Yılbaşı tatili sona ermişti. Son haftada yaşadıkları o eğlenceli dönem, yerini günlük çalışma hayatının sıkıntılı anlarına bırakmıştı. Bu değişiklik herkesi bir karamsarlık havasına sokmuştu.

Jo bıkkın bir sesle:

– Keşke her zaman Yılbaşı olsaydı! dedi.

Meg başını pencereye çevirdi ve dışarıya bakarak:

– İnsanlar sonunda eğlenceden de bıkebilir, dedi.

Jo olumlu olmaya çalışarak:

– Haklısın Meg! dedi. Madem her gün bayram tatili olmuyor, o zaman biz de annemiz gibi çalışma hayatına geri dönmeliyiz.

Jo'nun olağanüstü bir hayal gücü vardı. Bir kere düşünmeye başladığında, zihninde kocaman yeni bir dünya süratle şekillenirdi. Fakat Meg onun gibi değildi. İçini karamsarlık kapladığında, bundan kurtulması hiç kolay olmazdı. Jo'nun sözleri de onu neşelendiremedi. Hatta çok sevdiği mavi eşar-bını bile takmak istemeyen Meg:

– Hiç kimse görmeyecek ve ilgilenmeyecekse, bu güzel eşarbım ne işe yarar ki? dedi.

O sabah dört kız kardeşin eski neşelerinden eser bile yoktu. Beth'in başı ağrıyordu. Kanepenin üstünde kedileriyle oynayarak ağrısını unutmayı umuyordu. Amy ise derslerinin bu kadar zor ol-masına kızıyor, söylenip duruyordu. Anneleri tüm bunları görmezden geliyordu. Önceki gece uykusuz kalan Hannah'ın da hiç neşesi yoktu.

Meg kedilerden hiç hoşlanmazdı. Bunu bilme-yen bir yavru kedi Meg'in sırtına tırmanınca, çile-den çıkıp:

– Beth! diye bağırdı. Eğer kedilerini bodruma kapatmazsan, hepsini sokağa atarım ona göre!

Jo gülmeye başladı, ama Meg'in öfkesi geçme-mişti. Beth, kedilerin akıbetinden korktuğu için yalvarmaya başladı. Bu arada Amy de çarpım tablosunda takılıp kalmıştı. Bu yüzden epey sinir-liydi.

Bir mektup yazmakta olan Bayan March:

– Çocuklar! diye seslendi. Biraz uslu durun! Bu mektubun ilk postaya yetişmesi gerekiyor. Gürültünüz kafamı karıştırıyor, ne yazacağımı unutuyorum.

Odaya ellerinde iki tabak elmalı turtayla Hannah girdi. Emektar hizmetçi ne kadar yorgun olursa olsun elmalı turta yapmayı asla ihmal etmezdi. Çocukların öğleden sonra saat ikide döneceğini bilen Hannah, o zamana kadar acıkmamak için böyle güçlü bir besine ihtiyaç duyacaklarını düşünmüştü.

Evden ayrılırlarken Jo:

– Umarım biz dönene dek, senin baş ağrın da geçer Beth! dedi.

Sonra da annesinin yanaklarından öperek:

– Biz gidiyoruz anne! Bu sabah çok yaramazdık! Ama döndüğümüzde melek gibi olacağız, diye ekledi.

İki kardeş sokağın köşesini dönmeden önce arkalarına baktılar. Her sabah aynı şeyi yaparlardı. Anneleri de her sabah pencerenin önünde durup kızlarına el sallardı. Annelerinin her sabah yaptığı bu hareket, onlara çalışmak için ayrı bir güç verirdi.

Meg'i neşelendirmeye çalışan Jo:

– Bizim için rüya gibi geçen bir tatil evresinden sonra, sıradan hayatlarımızın gerçekliğine döndüğümüz için sıkıntılıyız. Her gün aynı lüksü yaşama-

mız olanaksız. Eğer biraz sabırlı olmaya çalışırsan; temsillerimden kazanacağım çuval dolusu parayla sana araba, ipekten tuvaletler, sivri topuklu muhteşem ayakkabılar ve mis kokulu çiçekler alırım. Sen de kumral saçlı yakışıklı delikanlılarla istediğin kadar dans edersin!

Meg'in yüzü aydınlandı ve gülümseyerek:

– Senin gibi olmak isterdim Jo, dedi. Hayatı istediğin şekle sokabiliyorsun. Hiçbir olay senin için bir soruna dönüşmüyor.

Neşeli bir kahkahadan sonra Jo:

– Bunu yapmanın bir sırrı var sevgili kardeşim, öncelikle etrafına çatık kaşlar ardından bakmamalısn, dedi. Her olaya farklı açılardan bakılıp, ayrı ayrı değerlendirilebilir. Eğer iyimsersen her olayda seni mutlu edecek bir yön bulmayı başarabilirsin. Neyse ki ben senin gibi değilim.

Evlerinden epeyce uzakta, başka bir yol ayrımında, iki kardeş ayrı yönlerle doğru ilerlemeden önce Jo, ablasının kolunu sıvazlayıp ona cesaret ve güç vermeye çalıştı.

Birkaç yıl önce babaları tüm servetini kaybetmişti. Jo ve Meg de belli bir yaşa gelince ailelerine destek olabilmek için çalışmaya karar vermişlerdi. Anneleri bunun kendilerine güvenmelerini sağlayacağını düşünmüş ve onları hayattaki zorluklara karşı daha dirençli hâle getirecek bu karara destek vermişti.

Meg'in lükse aşırı bir düşkünlüğü vardı. Bunu kendisi de gizlemiyordu. Ailenin en büyük çocuğu olduğu için, babasının her şeyini kaybetmeden önceki dönemi, o zenginlik dolu günleri kardeşlerinden çok daha iyi anımsıyordu. Zenginlik içindeki yaşamları yerini fakirliğe bıraktığında, Meg eski günlerin alışkanlıklarından ruhen hiç vazgeçememişti. Artık çok az şeyle yetinmek zorunda olduğunu bir türlü kabul edemiyordu. Genç bir kız için güzel elbiseler, tekrar tekrar yapılan eğlenceler, arkadaşlar ve mutlu bir hayat, çok arzulanan olağan şeylerdi. Ancak tüm bunlar sadece bol parayla olabilecek isteklerdi.

Meg, çocuk bakıcısı olarak çalıştığı Kinglerin evinde, hayalini kurduğu yaşamdaki şeyleri bulabiliyordu. Evin büyük kızları artık sosyeteye girmişlerdi. En pahalı kumaşlarla hazırlanmış gösterişli balo elbiseleri vardı. Salonu süsleyen kıymetli çiçekler, şık mobilyaları daha da gösterişli yapıyordu. Evin içinde çokça konuşulan konular tiyatro, konser ve danslı toplantılardı. Meg, bu tarz eğlenceler için büyük paralar harcandığını görüyordu. Evin bu zengin havasında geçirdiği vakit onu biraz olsun yatıştırıyordu.

Jo da hasta ve yaşlı bir kadın olan March Hala'nın evinde çalışıyordu.

March Hala çok zengindi ve yeğeninin işleri bozulduğunda, iyilik olarak kızlardan birini evlat

edinmeyi teklif etmişti. Ama Bay March bu teklifi derhâl reddetmişti. Jo'yu kızı gibi gören March Hala isteği kabul edilmeyince, belirli bir ücret karşılığında Jo'nun her gün evine gelmesini istemişti. Jo ona arkadaşlık edecekti.

Bu iş ilk önceleri Jo'nun hoşuna gitmemiştir. Ancak March Hala'nın zengin kütüphanesini gördüğünde, tam tersine bu görevi seveceğini düşündü. Halası öğleden sonraki uykusuna yattığında, Jo kütüphaneye gidip roman, şiir ve tarih kitaplarını büyük bir keyifle okumaya dalıyordu.

Beth okul yaşamına pek alışmamıştı. Bu yüzden sağlığının bozulmaya başladığını gören Bayan March, kızının eğitimine evde devam etmesini uygun buldu. Bayan March, Beth'in okul programına uygun bir şekilde eğitimine devam etmesini sağlamıştı. Diğer zamanlarda da ev işlerinde Hannah'a yardım ediyordu.

Beth, çok az şeyle yetinen bir kızdı. Yalnızlık onu hiç sıklıyordu. Dersleri olmadığında veya Hannah'a yardım etmediğinde, taş bebekleri onu arkadaşsız bırakmazdı.

Beth'in altı bebeği vardı. Hepsini çok severdi. Onları sadece kendi diktiği giysilerle süslerdi. Bazen bebekleriyle çok ciddi konuşmalar da yapıyordu.

Beth, güzel bir piyanosunun olmamasına ve müzik dersi alamayışına üzülyordu. Müziğe aşık olan Beth, her gün saatlerce eski piyanoda çalışırdı.

Amy'nin en büyük üzüntüsü ise burnunun yassılığıydı. Kundakta bir bebekken, Jo onu yere düşürmüştü. Amy burnunun sonsuza kadar dümdüz kalacak olmasının sebebini buna bağlıyordu. Aslında Amy'nin burnunda öyle dikkat çeken bir çirkinlik yoktu. Sadece üst kısmı hafifçe yassıydı.

Resim yapmaya bayılan Amy'ye ablaları 'Küçük Raffaello' adını takmışlardı. Dersleri çok iyiydi. Arkadaşlarıyla iyi geçinirdi ve herkes onu severdi. Bu sevgiden biraz şırmarmış gibiydi. En iyi Meg'le anlaşır, sırlarını ona anlatırdı. Jo ise daha çok Beth ile yakındı. Utangaç Beth, kimseye anlatmadıklarını Jo ile paylaşırdı.

4. BÖLÜM

Karlı bir gündü. Jo lastik çizmelerini giyip bahçeye çıktı. Kar çok fazla yağmamıştı. Bahçenin etrafında ince bir yol açtı. Güneş çıktığında Beth'in gezmesi ve taş bebeklerine hava aldırması şarttı. Bahçeleri Laurence ailesinin bahçesine bitişikti. İki bahçe arasında sadece alçak bir çit vardı.

March'ların evi eskiydi. Öbür tarafta ambar, çift taraflı ağaçlıklı yollar, perdeler arasından görülen değerli eşyalar ve oldukça gösterişli lüks bir taş konak vardı.

Ama konak ve çevresi çok sessizdi. Burada James Laurence ve torunu Laurie oturuyordu. Jo, Laurie'ye böyle yalnız olduğu için acıyordu. Laurie ile dans ettikleri gecedan beri kafasında planlar kuruyordu.

"Bu çocuğun eğlenceye ve arkadaşla ihtiyacı var. Büyükbabası ona neyin iyi geleceğini bilmiyor. Gi-

dip şu ihtiyara düşündüklerimi söylemeliyim,” diye aklından geçirdi. O anda Bay Laurence’ın arabayla çıktığını gördü. Hızla çitin yanına geldi.

Laurence’ların bahçesinde kimse yoktu. Sadece üst kattaki odalardan birinin penceresinde Laurie’yi gördü. Jo, “Zavallı çocuk yalnız. Bu haksızlık, ona bir kar topu fırlatmalıyım” diye düşünüp, düşündüğünü yaptı.

Kar topu pencereye isabet ettiğinde, üzgün ifadesi değişen Laurie pencereyi açtı ve gülümsedi. Jo başıyla selamladıktan sonra:

– Nasılsın? İyi misin? diye sordu.

Laurie boğuk bir sesle:

– Biraz daha iyiyim, dedi. Çok üşütmüşüm. Bir haftadır hastaydım.

– Geçmiş olsun! Nasıl vakit geçiriyorsun evde?

– Hiçbir şey yapamayarak. Burada sıkıntıdan ölebilirim.

– Okuyacak kitabın yok mu?

– Okumama izin vermiyorlar ki...

– Kimse sana okumuyor mu?

– Bazen büyükbabam okuyor. Ama benim kitaplarım ona sıkıcı geliyor.

– Size gelen kimse yok mu?

– Gelenler pek hoşuma giden insanlar değil. Erkek arkadaşlarım da epey gürültücü.

– Sana kitap okuyacak bir kız arkadaşın yok mu?

– Tanıdığım biri yok.

Jo gülerek:

– Ama bizi tanıyorsun ya, diye yanıt verdi.

– Sen gelmek ister misin?

– Ben pek sakın bir kız değilim. Ama annem izin verirse gelirim. Sabırlı olup beni bekle.

Laurie hemen kendine çekidüzen verdi. Odasını toplarken, evin kapısı hızlı hızlı çalındı... Hizmetçi kapıyı açar açmaz, Laurie'yi gören Jo konuşmaya başladı:

– İşte geldim, annem iyi dilek ve selamlarını yolladı. Meg kendi yaptığı bademli kurabiyeden gönderdi. Beth de seni eğlendireceğini düşünüp kedilerini yolladı.

– Beth, arada sırada elinde sepetiyle bahçede dolaşan pembe yanaklı kız mı?

– Evet.

– Güzel kız Meg, bukleli kız da Amy olmalı...

– Doğru...

– Şey... Aslında bahçede birbirinize seslendiğinizi duyarım. Burada kendimi çok yalnız hissettiğim için, sizin neşeli hâllerinize imrenerek bakıyorum. Bu saygısızlığımı affedin, ama bazen perdeyi kapatmayı unutuyorsunuz. Lambalarınız da yanınca masanın etrafında toplanmanız ve annenizin tatlı hâli harika bir tablo oluşturuyor. Bakmaktan kendimi alamıyorum. Ben annemi hiç tanımadım.

Jo çok yumuşak kalpliydi. Laurie'nin yalnızlığına çok üzülmüştü.

– Bundan sonra perdemizi hiç kapamayız, sen de rahatça bakabilirsin.

Sohbetleri kapı ziliyle kesildi. Jo yerinden sıçradı:

– Büyükbaban! dedi.

– Niye endişeleniyorsun ki? Sen kolay korkacak birine benzemiyorsun.

– Neden olduğunu bilmiyorum, ama ondan biraz korkuyorum.

O sırada hizmetçi kapıyı açarak:

– Doktor geldi, dedi.

Laurie, Jo'ya dönüp:

– Bunun için özür dilerim. Biraz sonra dönerim, dedi.

Kapı yeniden açıldığında Jo, duvardaki Bay Laurence'in portresini seyrediyordu. Başını hiç çevirmedi:

– Artık ondan korkmuyorum. Otoriter bir duruşu var, ama gözleri iyilikle dolu. Büyükbabam kadar değil ama yine de hoşuma gidiyor.

Arkadan güçlü bir ses:

– Teşekkür ederim, küçük hanım! dedi.

Şaşkınlıkla arkasını dönen Jo, tablodaki kişiyi karşısında ayakta dikilmiş olarak buldu. Utançtan kıpkırmızı oldu ve neredeyse kaçıp gidecekti. Ama Bay Laurence'da kızgın bir ifadeden çok, tatlı bir bakış vardı. Yaşlı Laurence:

- Benden korkmuyorsun, öyle mi? dedi.
- Pek değil efendim.
- Beni büyükbabanızdan daha az mı hoş buluyorsunuz?
- Birazcık daha az efendim.
- Çok otoriterim öyle mi?
- Öyle sanıyorum efendim.
- Bütün bunlara rağmen beni sevdin yani?
- Kesinlikle efendim.

Bu yanıt yaşlı adamın hoşuna gitti. Genç kızın elini sıktıktan sonra:

- Yüzün büyükbabana benzemiyorsa da huyların çok benziyor küçük hanım. O iyi bir adamdı, namuslu ve çok cesurdu. Onunla arkadaşlık yapmış olduğum içim daima gurur duyarım.
- Teşekkür ederim, efendim.
- Torunuma ne yaptın?
- Onunla sadece arkadaşlık yapmak istedim.

Böyle bir başlangıçtan sonra Jo, geliş nedenini açıkladı.

Bay Laurence kendi kendine, “Kız gerçekten haklı, oğlan çok yalnız kalıyor,” diye düşündü.

Laurie, Jo’yu bahçede ve serada gezdirdi. Jo orada gördüğü hemen hemen her şeyden hoşlandı. Serada mis kokan güzel çiçekler arasında dolaşmak çok keyifliydi. Laurie çiçeklerin en güzellerinden ona kocaman bir buket yaptı.

– Bu çiçekler annen için. Lütfen ona, bana gönderdiği ilacın çok iyi geldiğini söyle, dedi.

İçeriye döndüklerinde Bay Laurence'ı ocağın başında buldular. Jo, orada üstü açık büyük bir piyano gördü. Laurie'ye:

– Piyano çalar mısın? diye sordu.

– Bazen çalarım.

– Benim için biraz çalar mısın?

– Önce sen çalsan...

– Ben çalmasını bilmiyorum, öğrenemeyecek kadar beceriksizim.

Laurie güzel bir parça çaldı. Jo da hayranlıkla dinledi ve tebrik etti. Büyükbaba:

– Yeter küçük hanım, fazla övgü bir işe yaramaz. Torunumun daha önemli işleri de yapabileceğini biliyorum. Gidiyor musun? Umarım tekrar gelersin. Annene selamlarımı ilet, iyi geceler!

Jo'nun elini nazikçe sıktı. Canı sıkkın gibiydi.

Salondan ayrıldıklarında Jo, Laurie'ye:

– Hoşuna gitmeyen bir şey mi yaptım? diye sordu.

– Onun kızdığı benim aslında. Piyano çalmamdan hoşlanmaz.

– Neden?

– Sonra anlatırım. Hizmetkâr seni eve kadar götürsün mü?

– Teşekkür ederim! Ben yalnız giderim.

– Tekrar gelirsin değil mi?

– Evet, ama iyileştiğin zaman sen de bize geleceğine söz ver.

– Söz veriyorum, geleceğim.

– İyi geceler Laurie!

– İyi geceler Jo.

Jo, bitişik evde görüp yaşadıklarını anlatınca, bütün aile çitin öbür tarafındaki eve gitmeye heveslendi.

Bir ara Jo, annesine:

– James Laurence neden Laurie’nin piyano çalmasını istemiyor olabilir ki? diye sordu.

Bayan March:

– Sanırım, Laurie’nin babası yüzünden olmalı, dedi. O, babasının iznini almadan genç bir İtalyan müzisyenle evlendi. Bu genç ve güzel müzisyen, iyi ve kibar bir hanımdı. Ama yaşlı Laurence onu reddetti. Evlenmesinden sonra da oğlunu bir daha hiç görmedi. Laurie’nin anne ve babası o daha küçükken ölünce, ona büyükbabası sahip çıktı. Bay Laurence onun annesi gibi bir müzisyen olmasından korkuyor olmalı.

Meg:

– Roman gibi olaylar bunlar! dedi. Laurie’nin gözlerinin neden simsiyah ve davranışlarının nasıl bu kadar kibar olabildiğini şimdi daha iyi anlıyorum. İtalyanlar hep böyle güzel olurlar.

5. BÖLÜM

Laurie'lerin evine uzunca bir zaman sonra gidebildiler. Evden içeri girdikleri anda kendilerini bir saraydaymış gibi hissettiler. Beth'in çekingenliği tutunca oraya gitmek istememişti.

March ailesi iki şeyden çekiniyordu. Biri Bay Laurence'ın kendisiydi. Diğerisi ise kendilerinin çok fakir oluşuydu.

Bu ailece yapılan ilk ziyaretten sonra, iki aile birbirlerine sık sık gidip gelmeye başladı. Laurie uzun süredir yalnız yaşadığı için, March ailesinin evinde gördüğü ilgi ve şefkat, onda büyük değişiklikler yaratmıştı. O güne kadar okulda başarıya ulaşamayan Laurie'yi, öğretmeni hep dedesine şikâyet ederdi. Ama March'larla tanıştıktan beri, çocuğun derslerindeki başarı durumu da iyiye gitmeye başlamıştı.

Laurie, artık sık sık March'lara gidiyordu. Kızlar, Laurie'yi de temsillerine alıyorlardı.

Bazen kızak ve paten yarışmaları yapıyorlardı. Zaman zaman da evde eğlenceli toplantılar düzenliyorlardı.

Bayan March, Bay Laurence'ın serasındaki çiçeklerden dilediği gibi faydalanıyordu. Jo ise Bay Laurence'ın kütüphanesinin bir parçası gibi olmuştu. Bu zengin kitaplıkta, bulduğu tüm kitapları okuyordu. Anlayamadığı konularda da Bay Laurence'ı sorguya çekiyor, onu epey güç durumda bırakabiliyordu.

Laurence'ların evindeki bu zengin olanaklardan yararlanan sadece Jo ve Meg değildi. Amy de değerli tabloların kopyalarını yapıyordu. Laurie ev sahipliği görevini çok iyi yapıyordu.

Laurence'ların güzel evine gitmekten korkan tek kişi Beth'di. Bay Laurence'dan çok çekindiği için oraya gidemiyordu.

Bir gün Bay Laurence, March'ların ziyareti sırasında müzikten bahsetmeye başladı. Ünlü bes tecilerden, şarkılardan ve konserden söz etti. Beth için bundan daha çekici bir konu olamazdı. Genç kız, bu sırada gruptan epeyce uzakta bulunuyordu. Bu konuşmayı duyunca yavaş yavaş yaklaştı. Sanki görünmez bir güç onu ağır ağır oraya çekiyordu. Bay Laurence, Beth'i görmezden gelerek konuşmasına devam etti:

– Laurie son günlerde müzikle ilgilenmiyor... Bundan çok memnunum. Fakat piyanonun akordunun bozulmaması için arada sırada çalınması gerek. Acaba içinizden biri arada bir gelip piyanoyu kullanmak ister mi? Kendi eviniz gibi çekinmeden gelip piyano çalabilirsiniz. Beni ya da Laurie'yi rahatsız edeceğinizi de kesinlikle aklınıza getirmemelisiniz.

Bu konuşmayı yanakları pembeleşmiş bir hâlde dinleyen Beth, bakışlarını yere doğru çevirdi ve zayıf sesiyle:

– Acaba ben... arada gelip güzel piyanonuzu çalabilir miyim? diye sordu. En çok sevdiğim şey müziktir. Eğer kimsenin beni duymayacağını bilirim, rahatça çalışabilirim.

Bay Laurence tatlı tatlı gülümsedi.

– Dilediğin zaman buraya gelebilirsin. Evimiz genellikle boştur. Hiç kimse seni rahatsız etmeden serbestçe çalışabilirsin kızım, dedi. Ben de senin burada olmandan çok mutlu olurum.

Beth kıpkırmızı olmuştu. Fısıldayarak:

– Çok iyisiniz efendim, dedi.

Evden ayrılırken Bay Laurence, Beth'in başını okşadı ve alnından öptü.

– Benim de uzun zaman önce senin gibi güzel gözleri olan küçük bir kızım vardı, dedi.

Bay Laurence bir şeyler daha söylemek istiyordu sanki. Dudakları kımıldadı ama hiçbir şey söyleye-

meden bakışlarını başka tarafa çevirdi. Geçmişinin ona acı çektirdiği belli oluyordu.

Beth, eve döndüğünde bebeklerini topladı ve onlara her şeyi anlattı.

Ertesi günün sabahı, Laurence'ların evden çıktığını gören Beth oraya doğru gitti. Piyanonun olduğu salona girdi. Parmakları tuşlara değdiği anda küçük müzisyenin ifadesi değişti, utangaçlığından eser kalmadı. Hannah yemek için çağırmaya gelinceye dek çaldı. Piyanodan koptuğunda dalgın ve yemek için iştahsızdı. Ama gözleri pırıl pırıldı ve içinde mutluluk kaynıyordu.

Her gün oraya gitti ve saatlerce çalıştı.

Bir gün Beth, annesine:

– Anneciğim ben bir çift terlik yapmak istiyorum, dedi. Büyükbaba Laurence için... Ona başka türlü teşekkür edemem. Bana karşı o kadar iyi ki...

– Peki kızım. Kardeşlerin de sana yardım eder. Gerekli malzemenin parasını sana vereceğim.

Kızlar epeyce tartıştıktan sonra terlik için bir model beğendiler. Gerekli malzemeler de alındı. Bir sabah Büyükbaba Laurence uyanmadan, Laurie'nin yardımıyla bu özel hediye, masasının üstüne yerleştirildi.

Sonraki gün, bebeklerini gezdirmek için dışarı çıkan Beth, geri döndüğünde, küçük odada pırıl pırıl, küçük, harika bir piyano gördü. Bay Laurence,

ona hediyesi için teşekkür etmek ve sevgisini göstermek için bu güzel piyanoyu göndermişti.

Yaşlı Laurence, Beth'e aynı zamanda bir mektup da göndermişti. Çok heyecanlanan Beth, mektubu Jo'ya uzattı:

– Ne olur! Sen oku! dedi.

Jo okumaya başladı:

“Şimdiye kadar bu kadar güzel ve bana bu kadar yakışan bir terliğim olmamıştı.

Teşekkürlerimle

James Laurence”

Meg piyanonun kapağını açarak:

– Bu harika bir piyano, çok güzel ve özenle yapılmış bir tablo gibi.

Hannah:

– Çal da şu küçük piyanonun sesini duyalım! dedi.

Beth çalmaya başladı. Herkes bu piyanonun harika olduğunu söyledi.

Jo:

– Teşekkür etmeye gitsen iyi olur! dedi.

Jo, bunu laf olsun diye söylemişti. Beth'in onu ciddiye alıp hemen teşekkür etmeye gideceğini tahmin edemedi. Beth, ondan beklenmeyecek bir şekilde:

– Haklısın Jo, dedi. Ben de seninle tam olarak aynı şeyi düşünmüştüm...

Bu sözlerden sonra Beth, herkesin şaşkın bakışları arasında ayağa kalktı ve kendinden emin bir şekilde ağır ağır kapıya doğru yürüdü. Kardeşleri pencereden baktıklarında gözlerine inanamadılar. Utangaç Beth tek başına, Bay Laurence'ın kapısını çalıyordu. Yaşlı adamın gönderdiği piyano mucize yaratmıştı.

6. BÖLÜM

Bir Cumartesi günü öğleden sonra Amy, Jo ve Meg'in dışarı çıkmak üzere hazırlandıklarını fark etti ve nereye gittiklerini sordu.

Jo sert bir şekilde:

– Küçük kızlar büyüklerin işine karışmamalı! diye yanıt verdi.

Amy, Jo'ya laf dinletemeyeceğini bildiğinden, kendisine zaafı olan Meg'i ikna etmeye çalışarak:

– Meg! dedi. Ne olur beni de yanınıza alın! Laurie ile bir yere gideceğinizi biliyorum...

– Bu mümkün değil, Amy! Sen davetli değilsin, bu yüzden de bizimle gelemezsin.

Jo sabırsızca:

– Boşuna ısrar etme Amy! dedi ve Meg'e döndü. Sen de Amy'nin gelemeyeceğini biliyorsun.

Amy, inat etmenin bir işe yaramayacağını anlayıp sustu. Ama Meg'in çantasına bir yelpaze koyduğunu görmüştü. Birdenbire heyecanlanıp:

– Anladım! diye bağırdı. Tiyatroya gidiyorsunuz. *Yedi Şato* adlı tiyatro oyununu duydum, annem seyredebileceğimi söylemişti! Ne olur beni de götürün, lütfen, çok uslu olurum!

Meg gizlemek için artık çok geç olduğunu anlayarak:

– Eğer iyice giyinirsen, belki annem izin verir, dedi.

Jo çok kararlı bir tavırla:

– Eğer o gelirse ben gitmem, diye kestirip attı. Beni göremezse Laurie çok üzülür. Hem iki kişilik bilet aldı, Amy de gelirse ona çok ayıp olur.

Bu sözler Amy’yi çok kızdırdı, yere oturup ağlamaya başladı. Meg onu sakinleştirmeye çalışırken, aşağıdan Laurie’nin sesi duyuldu.

Amy ağlamaya devam edip:

– Pişman olacaksın Jo! diye bağırdı.

Jo kapıdan dışarı çıkarken:

– Sen bebeklerinle oyna! diye alay etti.

Tiyatrodan döndüklerinde mutluydular. Oyunu çok beğenmişlerdi.

Salona girdikleri zaman Amy’yi kitap okurken buldular. Jo hemen yazı masasına baktı. Amy’nin öfkeyle çekmecesini boşaltmasından korkuyordu. Ama her şey yerli yerindeydi. Amy’nin sinirinin geçmiş olduğunu düşündü.

Ertesi sabah Meg, Beth ve Amy ile salonda otururken, Jo birden nefes nefese içeriye girdi. Hızlı hızlı konuşarak:

– Kitabı yazdığım kâğıtları gören oldu mu? diye sordu.

Meg ve Beth bir ağızdan:

– Hayır! diye yanıt verdiler.

Amy ise ocağın başında ateşle ilgilenip, Jo'yu duymazdan geldi. Amy'nin hafifçe kızardığını fark eden Jo, ona doğru yürüdü. Suçlayıcı bir ifadeyle:

– Amy! diye bağırdı. Yazılarımı sen aldın değil mi?

Amy, Jo'dan bakışlarını kaçırmaya çalışarak:

– Hayır! dedi.

Jo sinirli sinirli:

– O zaman nerede olduğunu biliyor olmalısın! diye ısrar etti.

Amy, ona bakmadan aynı tavırla:

– Bilmiyorum! dedi.

Jo:

– Yalan bu! diyerek sesini yükseltti.

Amy'nin yanakları daha da kızardı ve:

– Yalan değil! dedi. Bende kitap falan yok! Nerede olduğunu da bilemem! Senin kitabınla da ilgilenmiyorum!

Jo sinirden tepinerek:

– Bal gibi biliyorsun! diye bağırdı. Hemen bana kitabın yerini söyle, yoksa ben sana söyletmesini bilirim!

– Sonsuza kadar bağırırsan da, o kitabı bir daha asla göremeyeceksin!

– Niyeymiş o?

– Onu yaktım da ondan!

Jo'nun suratı birden sapsarı kesildi. Titrek soğuk bir sesle:

– Kitabım! diye inledi. Yazmak için çok emek harcamıştım... Babamın dönüşünden önce bitirmek istiyordum...

Bu olanların gerçekliğine inanamadı ve kardeşinin yüzüne bakarak:

– Gerçekten de yaktın mı? diye üstüne basa basa sordu. Bunu nasıl yapabildin?

Bunları sorarken de, Amy'yi omuzlarından tutmuş, şiddetle sarsıyordu.

Amy ise gözleri alev alev parlayarak:

– Evet! Yaktım! diye bağırdı. Dün akşam, sana pişman olacağını söylemişim!

Jo daha fazla dinleyemedi. Bilinçsizce elini kaldırdı ve bütün ağırlığıyla Amy'nin yüzüne bir tokat attı. Titreyerek salonu terk etti ve ağlaya ağlaya çatı katındaki odasına doğru koştu.

Anneleri geldiğinde kavga yeni bitmişti. Olanları öğrenince Amy'ye:

– Ablana çok büyük bir kötülük yaptın, dedi. Bu kitap onun her şeyiydi. Biz de onun bu kitabı bitirmesini büyük bir heyecanla bekliyorduk. Kısa bir süre önce temize çekti ve yazı taslağını da yaktı. Artık bu kitabı tekrar yazması da olanaksız.

Sonunda Jo'nun büyük bir sabır ve umutla, uzun ve zorlu bir yolda oluşturduğu eseri, bir hiç uğruna bir anda yok olmuştu. Herkes çok üzgündü. Beth ağlamaya başlamıştı. Meg, o güne kadar ne olursa olsun hep destek çıkıp kolladığı Amy'ye bu korkunç yanlışı yüzünden sırt çevirmişti. Anneleri de çok üzgündü. Amy bir anda herkesin sevgisini kaybettiğini anlamıştı.

Akşam yemeğinde Amy, Jo'ya:

– Ablacığım, yaptığım şeyin ne kadar kötü olduğunu anladım. Çok pişman oldum. Ne olur affet beni!

Jo:

– Seni hiç bir zaman affetmeyeceğim! diye yanıt verdi.

Bu konuşmadan sonra, o akşam hiç kimse bu konudan bahsetmedi. Herkes biliyordu ki, Jo'nun kızgınlığının geçmesini beklemek gerekirdi.

Uyumak için odasına giderken Jo'yu öpen annesi kulağına:

– Jo! diye fısıldadı. Öfke çok kötü bir şeydir. Bu kötülüğü Amy'ye yaptıran da bu öfkeydi. Şimdi yaptığından büyük bir pişmanlık duyuyor. Artık inat etme, onu affet.

Jo gözlerini kısıp Amy'ye yan yan baktı ve onun da duyabileceği bir sesle:

– Bana çok büyük bir kötülük yaptı, dedi. Onu asla affetmeyeceğim.

Yürümeye devam etti ve salonu terk etti.

7. BÖLÜM

Ertesi sabah, Jo'nun öfkesi devam ediyordu. Evin içinde şuursuzca dolanıp duruyordu. Sinirli ve sıkıntılı bir havada olduğu için de her şey ters gidiyordu. En sonunda durup, "En iyisi Laurie'yi bulmak, biraz buz pateni yaparsak belki olanları unuturum" diye düşündü.

Evden çıkıp, Laurie'yi aramaya gitti.

Amy, Meg'e:

– Jo beni hiç affetmeyecek mi? diye sordu.

Meg:

– Sabırlı olmak zorundasın, dedi. Bunun için en iyi zamanı beklemelisin.

Amy, annesine bir şey demedi ve dışarı çıktı. Jo ile barışabilmek için çareler aramaya başladı.

Patenlerini giyip, Jo'nun peşinden gitti.

Jo, Amy'yi fark etti ama onu görmezden geldi. Laurie'nin ise Amy'den haberi bile yoktu. O aya-

ğıyla zemini yoklayarak, buzun sağlam yerlerini anlamaya çalışıyordu.

Jo da Amy'ye aldırış etmeden Laurie'yi takip etti. Biraz sonra ikisi de nehrin kıvrıldığı yerde görünmez oldu. Tam bu anda Jo, arkasından büyük bir çatırdama duydu. Bu, buzun kırılma sesiydi. Hemen ardından Amy'nin çığlığı yankılandı. Başını çevirdiğinde Jo, kırılan buzların arasına yuvarlanan Amy'yi gördü.

Laurie de Amy'nin feryadını duyup, kayarak ona doğru gitti. Jo tuhaf bir ruh hâlinde, olduğu yerde heykel gibi donakalmıştı; kıpırdıyamıyordu. Olayın etkisiyle taşa dönmüştü sanki. Tam o sırada Laurie'nin sesini duydu. Adını söylüyor ve onu çağırıyordu. Bu ses bir mucize etkisi yaptı ve Jo, kayarak sese doğru harekete geçti. Laurie panikle:

– Hemen bana uzun bir dal parçası bul! dedi.

Jo, söyleneni yapmak için aceleyle aramaya koyuldu. Bu anda Laurie de küçük kızı koltuk altlarından tutmuş, suyun üstünde kalması için epey güç harcıyordu.

Jo, elinde büyükçe bir dal parçasıyla olay yerine ulaştı. Laurie telaşa kapılmadan, dal parçasını kullanarak zavallı kızı kurtarmayı başardı. Paltosuyla Amy'yi sardı ve hızla March'ların evine doğru harekete geçti.

Evdekiler, ailenin en küçüğünü bu hâlde görünce çok korktular. Hemen kızcağızı kurulayıp batta-

niyelere sardılar ve ocağın önüne yatırdılar. Amy, tüm bu olayların etkisiyle derin bir uykuya daldı.

Herkes biraz sakinleştikten sonra Jo'nun ellerinin perişan durumunu fark ettiler. Amy'yi kurtarıırken elleri yaralanmıştı. Bayan March, kızının ellerini temizleyip ilaç sürdükten sonra sardı. Jo ise Amy'ye bakıp üzülüyordu. Annesine:

– Onun yaralı olmadığına emin misiniz? diye sordu.

Bayan March, Jo'nun kardeşi hakkındaki hislerindeki bu olumlu değişikliğe sevinmiş bir hâlde:

– Herhangi bir yarası yok! dedi. Nezle bile olmayacağını umuyorum. Sudan çıkar çıkmaz onu kalın bir şeyle sarmanız çok akıllıca olmuş. Bu sayede Amy iyi durumda.

Jo birden ağlamaya başladı.

– Hepsi Laurie sayesinde, dedi. Ben donup kaldım, bir an tereddüt ettim. Ama şimdi bu yaptığımın ne kadar kötü bir şey olduğunu fark ediyorum. Eğer orada Laurie olmasaydı, Amy ölmüş olabilir-di.

Jo küçük kardeşine sarıldı. Amy de gözlerini açtı ve bu kucaklamaya karşılık verdi. Böylece aileyi üzen bir sorun da ortadan kalkmış oldu.

8. BÖLÜM

Meg, varlıklı bir ailenin kızı olan Annie Moffat'tan bir davet almıştı. Onu on beş günlüğüne malikânelerine çağırıyorlardı.

Bayan March, Meg'in bu çağrıyı kabul etmesine istemeye istemeye razı olmuştu. Bu isteksizliğin sebebi; Meg'in döndüğünde misafir olduğu eve kıyasla kendi evindeki yaşam standardından hoşlanmayacağını ve bunun onu üzeceğini düşünmesiydi.

Moffat ailesi, modayı çok yakından takip ediyordu. İlk zamanlar bu aşırı zenginlik gösterisi, Meg'e sıkıcı gelmişti.

Ayrıca Moffat'lar pek akıllı ve kültürlü insanlar değillerdi. Bunca para, onların sonradan görme oldukları gerçeğini değiştiremiyordu. Meg, bu gerçeği anlamakta çok gecikmedi. Ama yine de Annie Moffat'ın zarif elbise ve mücevherlerine imrenmek-

ten kendini alamadı. Bu hayatı yaşayacak paraları olmadığı için çok üzüldü. Kendi evleri, ona şimdi daha da yoksul görünüyordu.

Moffat'ların üç kızı vardı. Kızlar zamanlarını gezip tozmak, tiyatro ve operaya gitmek, atla do-laşmak ya da bu zenginliği gösterebilecekleri mi-safirleri ağırlamakla geçiriyorlardı. En büyük kız nişanlanmıştı.

Bay Moffat ve Meg'in babası eski arkadaşı. Tombul ve neşeli bir ihtiyardı.

Meg, oraya gittikten iki-üç gün sonra, danslı bir parti verilmesi planlanmıştı.

Bu parti kararından sonra, malikânede büyük bir hazırlık tantanası başladı. Kızlar, dansta giyecekleri elbiseler için büyük faaliyetlere giriştiler. Herkes birbirinden daha şık ve gösterişli olma yarışındaydı.

Meg'in yanındaysa sadece bir elbise vardı. O da Moffat kızlarının kıyafetlerinin yanına bile yakla-şamazdı. Bu yüzden de üzüntülüydü.

Bay Moffat'ın kızlarından Annie, Meg'e kendi-ninkilerden birini giyebileceğini söyledi. Meg, ka-bul etmek istemiyordu, almamak için epey direndi. Ama diğer kızların da ısrarıyla bunu kabul etmek zorunda kaldı.

Danslı parti gününde, malikâneye koca bir sepet çiçekle birlikte bir de mektup geldi. Bay Moffat'ın

kızları, ilk önce mektupla çiçeklerin kendilerine ait olabileceği fikrine kapılmışlardı. Bundan dolayı pek mutlu olup gururlandılar. Ama hemen sonra durum anlaşıldı, kimin gönderdiği ortaya çıkmıştı. Çiçekler Laurie Laurence tarafından Margaret March'a gönderilmişlerdi. Mektup da Bayan March'dan kızına yazılmıştı.

Bunlar Meg'in moralini yükseltmişti.

Tüm gün parti hazırlıklarıyla geçti. Akşamüstü, Bay Moffat'ın kızları Meg'i bir güzel giydirip süslediler. Meg bazı şeyleri hayatında ilk kez yapmıştı; gözlerinin çevresinde boya, dudaklarında ruj ve yanaklarında allık vardı.

Odada yalnız kalan Meg, aynaya baktığında kendini tanıyamadı. Suratındaki o kadar boyayla sanki Meg gitmiş başka bir kız gelmişti. Cesareti azaldı, bir türlü dansın olduğu salona gidemedi. Yokluğu fark edilince, kızlar onu aramaya geldiler. Onu tekrar yüreklendirip, aşağıdaki partiye gitmeye razı ettiler.

Partiye Laurie de gelmişti. Meg'i salonun girişinde karşılayan da o oldu. Meg:

– Partiye gelmeyeceğini düşünüp üzülmüştüm, dedi.

Laurie:

– Jo çok ısrar etti, dedi. Buraya gelip seni görmemi ve her şeyi kendisine anlatmamı rica etti.

Meg, Laurie'nin şu andaki hâli hakkında ne düşündüğünü çok merak ediyordu. Delikanlının gözlerinin içine bakarak:

– Jo'ya ne anlatmayı düşünüyorsun? diye sordu. Laurie ciddi bir şekilde:

– Seni tanıyamadığımı söyleyeceğim, diye yanıt verdi. Bu akşam şimdiye kadar tanıdığım kızdan çok farklı olarak, karşımda bambaşka yetişkin bir kız bulduğumu ve bunun da beni biraz korkuttuğunu anlatacağım.

– Yoksa bu hâlimi beğenmedin mi? diye sordu. Laurie lafı hiç dolandırmadan:

– Hayır, beğenmedim! diye yanıt verdi.

– Neden?

– Ben, böyle gösteriştin ve yapmacık şeylerden hoşlanmam.

Meg kızgın ve üzgün bir hâlde:

– Sen... Çok kıbasın! diyebildi.

Hemen ardından arkasını dönüp sinirli bir hâlde ondan uzaklaştı.

Laurie'nin sözleri ona çok dokunmuştu. Bay Moffat'ın kızlarına uyup, aşırı süslü bir tuvalet giymiş ve yaşına göre epey fazla bir makyaj yapmıştı. Aslında bu yüzden de kendisine çok kızmıştı. Biraz hava almak için pencerenin önüne gitti. Kalın perdelerin arkasına geçti, başını pencereden dışarı uzatıp temiz havayı derin derin içine çekti.

Tam bu anda, pencereye yakın koltuklarda oturanların konuşmalarına ister istemez kulak misafiri oldu.

Kulağına kadar gelen bu seslerden biri Bayan Moffat'a aitti. Diğer seslerin sahiplerini tanımıyordu.

Kadınlardan biri:

– Laurie Laurence kaç yaşında? diye sordu.

Başka bir ses:

– On altı veya on yedi yaşında olduğunu sanıyorum, diye yanıt verdi.

Başka bir kadın sesi:

– Laurie Laurence, kızlarınızdan birisi için iyi bir seçim olurdu, dedi.

Bayan Moffat:

– Ama Bayan March, bu konuda çok önceden bir plan yapmış olmalı, diye söze girdi. Elindeki kozları iyi kullanıp Laurie'yi kaçırmayacaktır. Onu kızlarından birisi için hazırlamıştır. Bu sebepten, kendi kızlarım için pek umut olduğunu düşünmüyorum.

Konuşmaya ilk başlayan kadın:

– Sanırım Bayan March'ın büyük kızı sizde misafir, öyle değil mi? diye sordu. Biraz önce gözüme ilişti. Zavallı kız, zevkli biri giydirmiş olsa çok güzel bir kız olurdu. Şu anda sadece bir taş bebek gibi görünüyor.

Meg, orada daha fazla kalamazdı. Hava alma isteği, sinirlerini yatıştıracağına daha fazla boz-

muştı. Perdenin arkasından çıkıp, kulak misafiri olduğu seslerin sahiplerine görünmeden diğer konukların arasına karıştı.

Meg, orada da fazla kalamadı. Kendini boğuluyor gibi hissediyordu. Kimseye fark edilmeden odasına gitmeyi düşünürken, karşısına birden Laurie çıktı. Delikanlı, genç kızın önünde zarifçe eğilerek:

– Bu dansı bana lütfeder misin? diye sordu. Biraz önceki kabalığımı affetmeni rica ediyorum.

Meg sinirli bir tavırla:

– Az önceki fikirlerine rağmen benimle dans etmeyi nasıl isteyebiliyorsun? dedi.

– Kıyafetini ve makyajını beğenmemiştim. Buna rağmen seni çok güzel buluyorum. Bir daha aynı kaballığı tekrarlamayacağıma söz veriyorum.

Meg, Laurie'yi kıramadı. Onun iyi kalpli ve dürüst bir genç olduğuna inanıyordu. Pistteki insanların arasına karışıp, vals yapmaya koyuldular. Meg biraz sonra tüm üzüntü ve sıkıntılarından sıyrıldı. Laurie vals yapmakta çok ustaydı. Pistte uçuyor gibiydiler.

Meg, biraz çekinerek:

– Laurie! dedi. Senden bir ricam olacak...

– Seni dinliyorum...

– Bu akşamki makyajım ve kıyafetimden kimseye bahsetme, lütfen. Eve dönünce onlara her şeyi ben anlatmak istiyorum.

– Tabii. Kimseye bir şey söylemem.

Aralarında geçen tatsız anlar unutulmuş, bol bol dans edip eğlenmişlerdi.

Meg, ertesi sabah uyandığında kendini hasta gibi hissediyordu. Önceki gün kendini çok yormuş olmalıydı.

Daha sonraki günler sıradan ve sakin geçti.

İki hafta sonra evine döndüğünde Meg, Moffat Malikânesi'nde geçen günlerini keyifli bir şekilde anlattı. Ama bazı anları bilerek atladı.

Akşam yemekten sonra Jo, Beth ve Amy uymak için odalarına gidince; Meg üzgün bir ifadeyle, danslı parti gecesinde perdenin arkasından duyduklarını annesine anlattı.

Bayan March duyduklarına çok üzüldü. Hiç kimseye bunlardan bahsetmemesini Meg'e söyledi. Bu konuda kendisi de yapacaklarını planlamıştı. Bayan Moffat'tan bu çirkin düşüncelerinin hesabını soracaktı. Sadece bu hesaplaşmada kızlarının olmasını istemiyordu.

9. BÖLÜM

Önemli bir olay olamadan, kış mevsimi de böyle ağır ağır geçti, gitti.

Baharın gelişiyle birlikte dört kız kardeşin hayatlarında da önemli gelişmeler yaşandı.

Artık bahçeye istedikleri zaman çıkıyor, dilediklerini yapıyorlardı. Ayrıca kır gezintileri de vardı. Bazen de kayıkla nehirde dolaşıyorlardı. Yağışlı günlerdeyse evde eğlenceli vakit geçirebilecek uğraşılar buluyorlardı.

Bu eğlenceli anlardan biri de çatı katında yapılan gizli toplantıydı.

O devirde Amerika’da gizli toplantılar ve kulüpler modaydı. Oyunlarında büyükleri taklit eden çocuklar, “gizli kulüp” oyununu oynuyorlardı.

Dört kız kardeş de bir sene önce, gizli kulüplerini kurmuş ve adını da, Charles Dickens’ın çok sev-

dikleri bir karakterine gönderme yaparak Pickwick Kulübü koymuşlardı. Çatı katındaki odayı temizleyip, oturulacak hâle getirmişlerdi. Eski bir masa ve dört sandalyeyle birlikte çatı katındaki oda, bu gizli kulübün toplantı salonu olmuştu. Toplantılarını hep yağmurlu günlere denk getiriyorlardı.

Bu gizli oluşumun tabii ki bir de üniforması vardı. Bu da, sağ omuzdan geçerek sırtı çaprazlama saran büyük kırmızı bir kuşakla, saça bağlanan geniş kırmızı bir kurdeleden oluşuyordu.

Kulüp üyeleri arasında bir görev paylaşımı da yapılmıştı. Meg hepsinden yaşça büyük olduğu için başkanlık işi onundu. Daha ciddi ve otoriter bir görünümlü verebilmek için, toplantı sırasında camsız bir gözlük takmayı alışkanlık edinmişti. İçlerinde edebiyatla en çok uğraşan Jo olduğu için de yazı işleri müdürlüğü ona verilmişti. Beth ve Amy ise sadece üyeydi.

Kulübün çıkardığı bir gazete vardı. Şiirler, hikâyeler ve evden güncel haberler de bu gazetede yer alırdı.

Bir akşamüstü Jo sesine çok ciddi bir hava vermeye çalışarak:

– Sayın başkan ve değerli üyeler! diye söze başladı. Bu oturumda yeni bir üyenin derneğe kabulünü teklif ediyorum! Varlığıyla oluşumumuza yeni bir değer katacağına eminim. Yayınladığımız gazeteye

de önemli katkıları olacaktır. Bay Laurie Laurence'ın üyeliğe kabulünü öneriyorum!

Başkan Meg aynı ciddiyetle devam ederek:

– Teklifinizi değerlendirdim ve oylamaya sunuyorum, dedi.

Jo ve Beth “evet” oyu verdiler. Meg ve Amy ise itiraz ettiler.

Meg:

– Derneğimiz kız üyelerden oluşmaktadır, diye açıkladı itirazını. Bir erkeğin katılması birliğimizi bozabilir. Bu yüzden gazetemizin de zarar görebileceğine inanıyorum.

Jo ayağa kalkıp söz istedi.

– Bay Laurie, hassasiyeti yüksek ve sanatçı ruhu olan bir genç adamdır, dedi. Onun gazetedeki yazılarımıza da olumlu bir etki yapacağına inanıyorum.

Bu sözlerden sonra oy verme işlemi tekrarlandı. Bu sefer üyelerin hepsi olumlu yönde oy kullandı.

Teklifin kabulünden sonra Jo, ayağa kalktı ve bir dolabın kapağını açtı. Kapak açıldığında diğerleri bu geniş dolapta, bir çuvalın üstünde oturmakta olan Laurie Laurence'ı gördüler. Gizli konuşmaların Laurie tarafından duyulmuş olması, başkan ve üyeleri sinirlendirmişti. Hepsi Jo'ya kızıp bağırdı. Ama tam bu sırada gizlendiği dolaptan çıkan Laurie, oluşumun bireyleri önünde son derece zarif bir şekilde eğilerek:

– Sayın başkan ve üyeler! diye başladı konuşmasına. Öncelikle beni aranıza kabul ederek gösterdiğiniz alçak gönüllülükten dolayı hepinize ayrı ayrı teşekkür etmek istiyorum. Bu onura beni layık görmenizden duyduğum mutluluk, tarif edilemez. Derneğimize yakışan bir üye olabilmek için her şeyimi ortaya koymaktan çekinmeyeceğimi bilmenizi isterim. Yeni bir üye olarak birtakım önerilerim var. Bunların en önemlisi kurmuş olduğum postanedir. Evlerimizin sınırını oluşturan çite bir kuş evi yerleştirip, çatısının yerine bir kapak yaptım. Böylece içine her şeyi koyabiliriz, paketler ve mektuplar gibi...

Sonraki günlerde dernek üyeleri, Laurie'nin aralarına katılmasından hiç pişmanlık duymadılar. Genç adam, derneğin faaliyetlerine bir hareketlilik katmıştı. Gazetenin havasını da olumlu anlamda değiştirdiği çok açıktı. Samimi yazı diliyle bazen ciddi konulara değiniyor, bazen de klasik eleştiriler yapıyordu. Jo için bu yazılar çok değerliydi.

Kurdukları postane de tıkr tıkr işliyordu. Bu oyun, çocukların çok hoşuna gitmişti. Birbirlerine mektup ve paketler gönderip çok eğleniyorlardı. Bay Laurence da bu oyunu pek sevmişti. O da zaman zaman kuş evine mektup, telgraf ve çeşitli paketler koyup mutlu oluyordu.

10. BÖLÜM

Haziran ayı gelmişti. İlk hafta Kingler yaz mevsimini geçirmek üzere deniz kenarına gitmişlerdi. March Hala ise yakınlardaki bir tatil kasabasına gitmişti. Bu iki mutlu haber, Meg ve Jo için üç ay tatil demekti. Çok sevinmişlerdi.

Amy ablalarına:

– Tatilinizde ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu.

Meg:

– Her gün geç kalkıp, günlerimi hiçbir şey yapmadan tembel tembel geçireceğim, diye yanıtladı. Bütün kış hep sabahın köründe ayaktaydım. Şimdi ise o günlerin acısını çıkaracağım. Sabah geç saatlere kadar uyanmayacağım.

Jo:

– Benim hiçbir şey yapmadan durmaya niyetim

yok, dedi. Laurie ile gezintiye çıkmadığım zamanlarda bol bol kitap okumayı planlıyorum.

Amy:

– Beni de yanınıza alır mısınız? diye sordu.

Meg annesine dönerek:

– Anneciğim, bu şekilde hareket etmemizi uygun buluyor musun? dedi.

Bayan March gülümseyerek:

– Bir hafta süreyle dördünüz de düşündüklerinizi uygulamaya koyabilirsiniz, dedi. Çalışmadan yaşamanın da yorucu olduğunu göreceğinizden eminim.

Meg:

– Aynı fikirde değilim anneciğim, diye yanıt verdi.

Meg ertesi sabah saat ondan önce kalkmadı. Diğerlerinden geç kalktığı için, kahvaltısını masada tek başına yapmak zorunda kaldı.

Masada tek başınayken etrafına baktı. Jo vazoya çiçek koymamış, Beth tozları almamıştı. Amy'nin kitaplarıysa sağa sola dağılmıştı.

Kahvaltısını bitiren Meg, bir kitap aldı ve okumaya başladı. Ama birinci sayfayı bir türlü aşamıyordu. Sonunda kitabı bırakıp derin hayallere daldı.

O gün Jo ve Laurie, öğlene kadar nehir kenarında gezdiler. Öğleden sonra da Jo eline bir kitap

alıp, bahçedeki elma ağacının tepesine çıktı. Kalın bir dalın üstüne kuruldu ve keyifle okumaya daldı.

Beth'in sabah ilk işi bebekleriyle oynamak oldu. Sonra sıkıldı, hepsini olduğu yerde darmadağın hâlde bıraktı ve piyanonun başına geçti. Amy'nin o gün ne yapmayı planladığını kimse anlayamadı. Beyaz elbisesini giydi ve bahçeye çıktı. Sonra da bahçede resim yapmaya başladı. Bundan da vazgeçip etrafta dolaşmaya çıktı. Ama şiddetli bir yağmura yakalanıp sudan çıkmış sıçan gibi eve döndü.

Bir hafta boyunca onları dikkatle izleyen Bayan March, sonraki haftanın başlangıcında Hannah'a izin verdi. Kendinin de bir haftadır çok yorulduğunu belirterek, tüm günü dinlenerek geçireceğini söyledi. Sonra da bir gece kalmak için arkadaşına gitti.

Kızlar evde yalnız kalmıştı. Bir haftalık işsizlik sıkıcı gelmiş ve onları biraz huzursuz etmişti. Anelerinin evde olmamasının da etkisiyle bir iş bölümü yapmaya karar verdiler. Beth ve Amy sofrayı kurma, Meg ve Jo da yemek işini aldılar.

O sabah kahvaltıdaki çay, içilemeyecek kadar acıydı. Omlet yanıktı, kızarmış olması gereken ekmecekler kömür olmuştu.

Akşam yemeğine de Laurie davet edilmişti.

Jo akşam yemeğini kendi başına hazırladı. Mutfak işinin sabır ve beceriklilik gerektirdiğini anla-

mıştı. Kuşkonmazları bir saatten beri kaydattığı hâlde uçları dağılmış, sapları da sert kalmıştı.

Perişan bir hâlde olan Jo, kimsenin yüzüne bakamıyordu. daha ilk yemekte herkes yüzünü buruşturmuştu. Canı sıkılmış bir biçimde Jo:

– Eğer açsanız azıcık salamla ekmek ve tereyağı yiyiverin! dedi.

Jo'nun son başarılı olabilme umudu meyve tabağıydı. Ama bu son umut da boşa gitti. Çileklerin üzerine pudra şekeri yerine yanlışlıkla tuz serpmişti. Ağzına birkaç çilek atmış olan Amy, onları yutmadan lavaboya koştu. Jo çok utanmıştı, olanlara inanamıyordu.

Başlangıçta çok sıkıntılı başlayan akşam yemeği, beklentilerin aksine; gülüşmeler arasında, zeytin, tereyağı ve ekmek yiyerek devam etti, neşe içinde bitti.

Bayan March, ertesi gün öğlene doğru eve döndüğünde; dört kız kardeşi harıl harıl çalışırken bulundu. Mutfağa şöyle bir göz gezdirince neler olduğunu anladı. Ortalık temizlenip bulaşık yıkandı ve o güne kadar ihmal edilmiş olan dikiş işleri yapıp her şey toparlandı. Saat beşte, çay içmek için toplandıklarında Jo:

– Ne kadar üzücü ve yıpratıcı bir gündü böyle, dedi.

Meg:

– Bana öbür günlere göre çok kısa geldi, dedi. Ama yaşadığım en yorucu gündü.

Amy ise:

– İnsan kendini evinde gibi sanmıyordu, diye katıldı.

Bayan March:

– Bu bir haftalık denemenizden memnun kaldınız mı? diye sordu. Belki de bir hafta daha uzatmak istersiniz?

Kızlar hep bir ağızdan:

– İstemeyiz! diye yanıt verdiler.

Meg kaşlarını kaldırarak:

– Anneciğim, yoksa ev işlerinin altından kalkıp kalkamayacağımızı görmek için mi bizi bir gün yalnız bıraktın? diye sordu.

– Evet! Evin içinde iş bölümünün ne kadar önemli olduğunu göstermek istedim. Eğer herkes sadece kendisini düşünecek olursa evde huzurumuz kalmaz.

Hepsi birden annelerine hak verdiler. Bayan March:

– Bu gerçeği kabul edip inandığınıza çok memnun oldum, dedi. Artık hepinizin üzerine düşeni kararlılıkla yapacağınıza inanıyorum!

Meg:

– Geçmişe göre çok daha sıkı çalışacağız, buna emin olabilirsin anneciğim, diye yanıtladı.

11. BÖLÜM

Kulüp posta kutusunu kontrol etmek Beth'in işiydi. Bir gün kolları paket ve mektuplarla dolu olarak bahçeden içeri girdi. Mektuplardan biri Jo'ya gönderilmişti. Jo, mektubu açtı ve okumaya başladı:

"Sevgili Jo

Birkaç İngiliz dostum, yarın bana geliyor. Onlarla beraber eğlenceli bir gün geçirmeyi umuyorum. Hava güzel olursa nehir kenarında çadır kurmak istiyorum. Öğlen yemeği de orada yenmeli. Bir sürü oyun oynarız. Kamp daha eğlenceli olsun diye nehrin karşı kıyısına da çadır kurabiliriz. Gidiş geliş aracı da kayak olur. Kocaman bir ateş yakarız. Erkeklerin

idaresini Brooke, kızlarınkini de Kate Vogen üstlenecek. Bu, eğlenceli olacağını umduğum kampa hepiniz gelmelisiniz. Mutlaka Beth de gelmeli. Onu kimsenin üzmeyeceğine söz veriyorum. Yiyecek hazırlamanıza gerek yok. Ben her şeyin hazır olmasını sağlayacağım.

Laurie"

Kızların dördü de bu davete çok sevindi. Meg ipek elbisesini, Jo kırmızı-mavi denizci kıyafetini giymeye karar verdi. Beth'in ise bu çağrıyı kabul etmesi için önemli bir şartı vardı. Oraya gelen delikanlılar kendisiyle konuşmamalıydı. Şarkı söylemesi ya da piyano çalması için ısrar edilmemeliydi.

Ertesi sabah güneşin ilk ışıkları evin içine sızmaya başladığında, dört kız kardeş hazırlıklarını tamamlamıştı. Meg saçlarını yapmış, Jo yüzüne bolca krem sürmüştü.

İçlerinde ilk hazır olan Beth oldu. O anda pencereden komşu bahçeyi gözlüyordu.

Laurie, Jo'ya şaka olsun diye; eski, geniş kenarlı bir şapka göndermişti. Meg, Jo'nun bu eski püskü şapkayı bir kurdeleyle süslediğini fark etti.

– Jo, bu çirkin şapkayı takamazsın! Kendini gü-lünç duruma düşüreceksin!

– Hayır, takmam gerek! Çok rahat, geniş ve hafif! Güneşten korur. İsteyen gülecekse gülsün! Önemli olan benim rahat etmem, gerisi önemli değil.

Jo en öndeydi. Hafif yaz elbiseleriyle, dört neşeli kız çok hoş görünüyordu. Laurie, onları karşılamak üzere koşa koşa geldi. Kızları kampın diğer elemanlarıyla kibarca tanıştırdı. Laurie’nin Kate’ten bahsederken yüzünü ekşitmesinin sebebi anlaşıldı. Çünkü onun “Var mı bu dünyada benden iyisi!” diyen bir hâli vardı.

Beth, iki delikanlıyı yakından inceledi. Bir bacağı engelli olanın korkunç biri olmadığını, aksine tatlı ve nazık olduğunu düşündü ve onunla geçinebileceğine karar verdi. Amy, Grace’in terbiyeli ve neşeli olduğunu görüp, onunla hemen arkadaş oldu.

Çadırlar, yiyecekler ve diğer malzemeler önden gönderildi. Bay Laurence kıyıdan şapkasını sallayarak, iki kayıkla giden gençleri uğurladı. Bir kayıkta Laurie ve Jo, diğerinde Brooke ile Ned kürek çekiyordu. Gelenler, neşeli konuşmalarla kıyıya çıkarken; ev sahibi:

– Kampa hoş geldiniz! diye seslendi. Kampın komutanı Brooke, eğlence müdürü de benim. Şu meşenin altı toplantı salonu, diğeri yemek salonu, öbürü de mutfaktır. Çok sıcak olmadan kriket oynayalım. Sonra da yemek işine başlarız.

Beth, Frank, Amy ve Grace sekiz oyuncuyu seyretmek için otların üzerinde kendilerine yer buldular. Brooke, kendi takımına Kate, Meg ve Fred'i seçti. Laurie ise Jo, Sallie ve Ned'i aldı. Genç İngilizler çok iyi oynuyordu ama Amerikalı takım arkadaşları da onlardan geri kalmıyordu.

Oyun kıran kırana geçiyordu. Tartışmalar oluyor, maç sık sık alevleniyordu. Jo da arada sinirleniyor ama nezaketi elden bırakmıyordu. Sonunda Laurie'nin takımı oyunu kazandı. Laurie, zaferin şerefine şapkasını bulutlara doğru gönderdi.

Brooke saatine bakıp:

– Yemek zamanı geldi. Meg, Sallie ve eğlence müdürü sofrayı kurmak için bana yardım ederler. Siz de ateşi yakarsınız... Su getirir misiniz? Peki kim iyi kahve yapmayı biliyor?

Kardeşini gururlandırmak isteyen Meg:

– Jo en iyisidir! diye seslendi.

Çocuklar kuru odun topluyor, büyükler ateş yakıp bir su kaynağından su almaya gidiyorlardı. Kate resim yaparken bir yandan da Beth ve Frank'le konuşuyordu.

Komutan ve yardımcısı sofrayı kurmaya başladılar. Sofra, o kadar güzel yiyecek ve içeceklerle donatılmıştı ki hayran kalmamak elde değildi. Baktıkça insanın iştahı daha da coşuyordu.

Yemek çok neşeli geçti. Her şey çok lezzetliydi. Yemeği ağaçlık bir alanda yedikleri için arada bir yemeklerinin içine meşe palamutları düşüyordu.

Jo tabağına çilek alınca, Laurie hemen hafifçe gülümseyerek tuzluğu uzattı ve:

– Tuz ister misiniz? diye sordu.

Jo:

– Bana o korkunç yemeği hatırlatmasan olmaz mı?

Laurie:

– Kampımız harika geçiyor, dedi. Ama benim bunda pek bir etkim olmadı. Her şeyi Brooke, Meg ve siz yaptınız. Bundan dolayı sizlere teşekkür ederim. Yemekten sonra ne yapalım dersiniz?

– Hava serinleyinceye dek burada kalırız... Kate yeni oyunlar biliyor olmalı.

Gerçekten de Kate yeni oyunlar biliyordu. Herkes karnını doyurdu ve sonrasında yeni bir oyun oynamak için kampın toplantı salonuna geçtiler. Yeni oyun şöyleydi: Birisi bir hikâye anlatmaya başlar, en heyecanlı yerinde bırakır. Bir diğeri kaldığı yerden anlatmaya devam eder. Böylece herkes sırayla hikâyenin sonunu tamamlar.

Hikâyeye Brooke başladı, sonra sürprizler ve heyecanla hikâye devam etti.

Sıra Frank'e geldiğinde işler sulandı.

– Ben... yapamam, bu oyunu bilmiyorum! dedi.

Kate, resim yapmaya başlamıştı. Meg de hayranlıkla onu seyrediyordu.

Meg:

– Ne güzel resim yapıyorsun, keşke ben de yapabilseydim, dedi.

– Neden öğrenmiyorsun?

– Vakit ayıramadığım için.

– Annen herhâlde başka yeteneklerini de geliştirmeni ister. Ama öğretmeninden faydalanıyorsundur umarım!

– Öğretmenim yok ki.

– Doğru ya, ben Amerika’da kolejlere İngiltere’dekinden daha fazla devam edildiğini unutuyorum. Babam okullarınızın çok iyi olduğundan söz etmişti. Özel bir okula gidiyorsunuz herhâlde!

– Hiçbir okula gitmiyorum. Ben kendim öğretmenim.

– Gerçekten mi?

Meg biraz kızardı ve bu kadar açık konuştuğu için üzüldü.

Brooke başını kaldırdı:

– Amerika’da genç kızlar, büyükannelerinin sahip olduğundan daha fazla özgürlük ister, dedi. Hayatlarını kazanmaya başladıklarında saygı ve takdir görürler.

Kate:

– Doğrusu onlar adına iyi bir şey, diye yanıt verdi. Bizde de çok değerli ve yetenekli genç hanımlar, önemli ailelerin yanında çalışır. Çünkü iyi bir ailenin içinde çok şey öğrenir ve iyi yetişirler.

Bu sözler Meg'i incitti.

Kate, kendi kendine mırıldanarak ve başını bir yana yatırarak oradan uzaklaştı. "Ne kadar genç ve güzel olursa olsun, bir öğretmenle arkadaşlık yapmak için buralara gelmedim ben. Ne tuhaf insanlar bu Amerikalılar... Ama Laurie, bunlarla arkadaşlık ederek çok şey kaybedecek, buna eminim!" diye düşündü.

Meg, uzaklaşan Kate'e:

– İngilizlerin öğretmenlere böyle tepeden baktıklarını ve onlara gereken saygıyı göstermediklerini bilmiyordum, dedi.

Brooke, Meg'e:

– Benim de sizden farkım yok, Ben de sizin gibi mesleğimi seviyorum. İnsanın Laurie gibi bir öğrencisi olunca, öğretmenliği sever, dedi. Ama gelecek yıl onu kaybedeceğim için üzülüyorum. O üniversiteye girecek, ben de orduya katılacağım.

– Laurie ve büyükbabası size çok yakın görünüyorlar.

Öğleden sonra yine kriket oynadılar. Güneş batarken sepetlerini yerleştirdiler, eşyalarını paketlediler. Şarkılar söyleyerek kayıklarla geri döndüler.

12. BÖLÜM

Laurie hamağına uzanmış tembellik ediyordu. Bir yanda da genç komşularının ne yaptığını düşünüyordu. O gün derse gitmemişti. Dostlarının uzak bir yolculuğa gider gibi çıktıklarını gördü. Nereye gittiklerini çok merak etti.

Ellerinde sopalar, sırtlarında çantalar, başlarında geniş kenarlı şapkaları vardı. Ayrıca Amy’de bir resim kutusu, Jo’da bir kitap ve Meg’in elinde de bir yastık bulunuyordu. Bahçeden çıkıp, tepeye doğru yürümeye başladılar.

Laurie, “Garip bir durum! Piknik yapacaklar ve beni çağırmamışlar... Kayığa mı gidiyorlar acaba? Ama kayığı kullanamazlar, çünkü kayıkhanenin anahtarı bende. Onlara götürmeliyim” diye düşündü.

Kestirme yoldan kayıkhanenin olduğu bölgeye gidip, onları bekledi. Ama kimse gelmedi. Ne yap-

tıklarını görmek için o da tepeye tırmandı. Çalılıkların arasından bakınca, bir yağlı boya tablo gördüğünü düşündü. Gerçekten de güzel manzaraydı. Kızlar bir ağacın gölgesine oturmuşlardı.

Beth, çam kozalaklarıyla oynuyor ve hâlimden çok memnun görünüyordu. Amy her zamanki gibi kendini resim yapmaya kaptırmıştı. Bir demet çiçeğin resmini yapıyordu. Jo ise yüksek sesle kitap okuyordu. Bu sırada bir sincap, çam ağacının tepesinden birden önüne atlayıverdi. Bu sırada Beth, dalların arasından Laurie'yi fark etti. Gülümseyerek el salladı.

Laurie:

– Gelebilir miyim? Lütfen, diye seslendi.

Meg, kaşlarını kaldırdı, ama Jo hiç beklemeden:

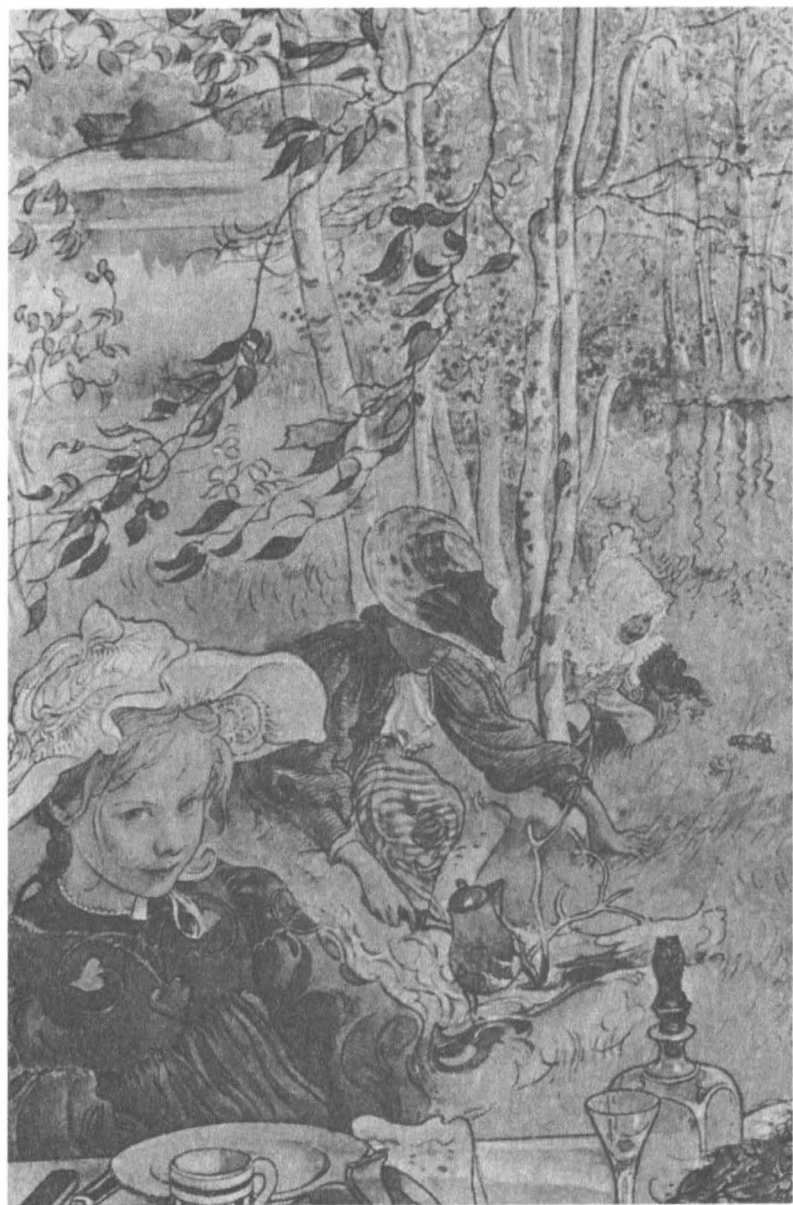
– Elbette gelebilirsin, dedi. Kızlara mahsus işlerle ilgilenmeyeceğini düşünüp seni davet etmedik.

– Sizin bütün işlerinizi severim, ama Meg istemezse hemen giderim.

Meg:

– Bizimle oturmana bir diyeceğim yok. Ancak boş durmamak şartıyla! Senin de bir şeyler yapman gerekecek. Annem mümkün olduğunca temiz havadan faydalanmamızı istiyor. Biz de işlerimizle buraya geliyoruz. Oyun olsun diye işlerimizi bu çantayla getirip, eski şapkalar ve ellerimizde sopalarla eski zaman insanları gibi oluyoruz.

Laurie oturup uzaklara baktı. Nehrin arkasında tarlalar, daha ileride büyük bir şehrin sınırları gö-

rünüyordu. Güneş alçalıyor, sonbaharın güzelliği ufku kaplıyordu.

Laurie:

– Ne kadar güzel! dedi.

Jo:

– Burada hem iş yapıyor hem de hayal kuruyoruz! diye açıkladı.

Laurie:

– Hayallerini bilmek isterdim, dedi.

Jo:

– Ben kendi hayallerimi anlatırım, ama sen de kendininkileri söylemelisin, olur mu? diye sordu.

Laurie:

– Tabii ki olur, önce ben başlıyorum. Hoşuma giden birçok ülke görüp gezdikten sonra Almanya'nın bir kentine yerleşeceğim ve kendimi müziğe adayacağım. Gelecekte ünlü bir müzisyen olacağım ve dünyanın dört bir tarafından beni dinlemek için gelecekler. Peki senin hayalin nedir, Meg?

Meg, biraz utandı, sonra alçak bir sesle:

– İçerisi harika şeylerle dolu güzel bir evim olsun isterdim, diye başladı sözlerine. Zarif elbiseler, şık mobilyalar, cana yakın arkadaşlar ve bol para olmalı. Evin idaresi bende olacak ve kendime göre düzene koyacağım. Hizmetçilere talimatlar vereceğim. İşte o zaman çok mutlu olacağım!

Laurie, Jo'ya döndü:

– Jo, ya seninki?

– Bir ahırım olacak, içi İngiliz atlarıyla dolu olmalı. Odalarımın kitaplardan duvarları olacak, ben de sihirli mürekkeple kitaplar yazacağım. Eserlerim, en az Laurie'nin müziği kadar tanınmış olacak. Ebediyen hatırlanacak eserler yazacağım, zengin ve ünlü olacağım.

Beth, kararlı bir tavırla:

– Evde annem ve babamla kalacağım. Evdekilerle mutlu bir hayat yaşayacağım, dedi.

Laurie, meraklı bir yüzle:

– Başka bir dileğin yok mu? diye sordu.

– Küçük piyanoya sahip olduğumdan beri başka bir isteğim kalmadı. İstedğim tek şey, hep bir arada mutlu olmak.

Amy ise:

– Ben birçok hayal kuruyorum. En beğendiğim büyük bir ressam olmak. Roma'ya gidip, muhteşem tablolar yapmak istiyorum. Dünyanın en iyi ressamı olacağım, dedi.

Jo, üç saatten beri tavan arasındaydı. Harıl harıl yazıyordu. Kâğıtlar önündeki sandığın üzerine yayılmıştı. Son kâğıt da bitince haykırdı:

– İşte sonunda bitti! Elimden geleni yaptım. Eğer olmamışsa, daha iyisi için biraz beklemeliyim.

Kanepenin üzerine uzanıp, yazdıklarını bir defa daha okudu. Birtakım düzeltmeler yaptı. Sonra onları bir tomar yapıp kırmızı kurdeleyle bağladı. Ce-

ketini ve şapkasını alıp arka kapıdan çıktı. Trene binip şehre gitti. Trenden iner inmez hızlı hızlı yürüdü. Çok işlek bir caddeye geldi ve güçlükle bir kapı numarası aramaya koyuldu. En sonunda bir kapıdan içeri girdi. O anda birden Laurie ile karşılaştı. Aynı binada bir de dişi vardı. Laurie, Jo'nun dişiye geldiğini sanarak dışarıda bekledi. On dakika sonra genç kız koşarak merdivenlerden iniyordu. Yüzü kırmıştı. Delikanlıyı görünce şüpheyle baktı. Hafif bir baş işaretiyle selamlayıp, devam etti. Ama Laurie, onun peşinden gitti. Endişeli bir ifadeyle:

– Çok mu acı çektin? dedi.

– Pek fazla değil.

– Çabucak bitti galiba!

– Evet, neyse ki...

– Neden yalnız geldin ki?

– Kimsenin bilmesini istemedim.

– Sen tanıdığım kızlar arasında tuhaflık şampiyonusun... Kaç tanesini çektiler?

Jo, delikanlıya şaşkınlıkla baktı. Sonra da kahkahalarla gülmeye başladı.

– İki tanesi var ki, onların çıktığını görmek istedim. Ama bunun için iki haftam var.

– Neden gülüyorsun?

– Siz beyefendi, bu bilardo salonunda ne yapıyorsunuz?

– Affedersiniz hanımefendi, ama orası bilardo salonu değil bir spor okuludur. Eskrim dersi alma-

ya gelmiştim. Hem bilardonun kimseye bir zararı olmaz. Genç bir adamın zaman zaman böyle zararsız eğlencelere katılması son derece doğru değil mi?

– Aslında bu, eğlencenin nerede ve nasıl yapıldığına bağlı. Bazı gençler kendilerini fazlaca eğlenceye kaptırıp, görevlerini ve amaçlarını unuttur. Paralarını da israf etmiş olurlar.

Laurie, biraz kırılmış gibi:

– Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? dedi.

– Evet, kesinlikle. Annem de bu tür oyunlara düşkün olanlardan hoşlanmaz. Eğer sen de onlara benzersen, görüşmemize izin vermeyecektir.

– Benim böyle oyunlara hiçbir ilgim yok ve olmaz da. Ama bazen ben de oyunlar oynarım. O kadarını sizler de yapmıyor musunuz?

– Elbette, bundan dolayı bizi kimse ayıplayamaz. Ama zamanını ve parayı israf etme. Aksi hâlde bizimle birlikte katıldığın eğlencelerden mahrum kalırsın.

– Benim için üzülüyor musun?

– Zaman zaman... Çok inatçı bir kişiliğin var. Eğer yanlış bir yola girersen, seni durdurmak çok güç olur.

Bir süre konuşmadan yürümeye devam ettiler. Laurie'nin bu sohbetten pek hoşnut kalmadığı anlaşılıyordu. Jo, bu yüzden bu kadar açık konuştuğuna pişman oldu.

Laurie sonunda konuştu:

– Yol boyunca azarlanacaksam, belki de trene binmeliyim, dedi. Ama seninle yürümek ve ilgi çekici konulardan konuşmak isterdim.

– Tamam, ama söyleyeceklerim bir sır olarak kalmalı.

– Bu, önemli bir sır mı?

– Bunun önemine sen karar ver. Ama kimseye anlatmamaya ve benimle alay etmemeye söz vermelisin.

– Söz, tabii ki...

– Bir gazeteciye iki hikâyemi bıraktım. Gazetesinde yayınlayıp yayınlamayacağını iki hafta içinde bana bildirecek.

– Alkışlar senin için, ünlü Amerikalı yazar Josephine March!

Laurie alkışladıktan hemen sonra coşkuyla şapkasını havaya fırlattı.

– Yavaş biraz! Belki de yayınlamayacaklar...

– Bu olanaksız, senin yazıların günümüzdeki birçok yazardan daha iyi.

Bir zaman daha yürüdükten sonra Laurie:

– Yokuşun aşağısına kadar yarışa var mısınız diye sordu.

Etrafta kimseler yoktu. Yol aşağıya doğru hafif eğimliydi. Jo, şapkasını ve tokalarının düşürebileceğini umursamadan, kendini aşağıya doğru bırakıp çılgınca koşmaya başladı. Hedefe ilk varan Laurie'ydi. Jo'nun saçları darmadağın, yüzü kıpkırmızıydı. Ama etrafına mutluluk saçıyordu.

Laurie, Jo'nun koşarken düşürdüklerini toplamak için geri döndü. O sırada Meg'i gördü. Jo'yu perişan bir hâlde görünce:

– Ne oluyor, bu hâlin ne? diye sordu.

Jo sakın bir sesle:

– Yaprak arıyorum, dedi.

– Jo, koca kız oldun, hâlâ koşmaktan vazgeçmedin. Bu huyları ne zaman bırakacaksın?

– İyice yaşlanana kadar asla vazgeçmem! Beni şimdiden ihtiyar bir kadın kalıbına sokamazsın, Meg!

Bir hafta sonra Meg, pencerenin önünde dikiş dikiyordu. Bir ara Laurie'nin Jo'yu kovalayıp, elma ağacının altında yakaladığını gördü. Sonra tam olarak ne olduğunu göremedi, ama neşeli bağrıışmaları duyuyordu.

– Bu kızla ne yapacağız, bilmiyorum, diye söylendi. Hiç de kibarca davranmıyor.

Biraz sonra Jo, koşarak içeri girdi. Divana uzanıp elindeki gazeteyi okumaya başladı.

Meg:

– Bu gazetede çok ilgi çekici bir şey olduğunu düşünmeye başladım, ne dersin Jo? diye sordu.

– Sadece bir hikâye, o kadar önemli değil.

Amy ciddi bir tavırla:

– Yüksek sesle okusan çok iyi olur, biz de duymuş oluruz, dedi.

Beth de:

– Bu hikâyenin adı nedir? diye sordu.

Jo:

– Yarışan ressamalar, diye yanıt verdi.

Meg:

– Güzele benziyor, yüksek sesle oku, dedi.

Jo sesini ayarlayarak okumaya başladı. Kızlar zevkle dinliyorlardı. Bittiğinde Amy:

– Güzel bir tabloyu andıran her şey benim hoşuma gider, dedi.

Meg gözünün yaşını silerek:

– Ben aşk hikâyelerini severim, diye katıldı söze. Garip değil mi? Bu öyküdeki karakterlerin isimleri bizim sevdiğimiz ve bildiğimiz isimler.

Beth:

– Bu hikâyenin yazarı kim? diye sordu.

Jo:

– Kardeşiniz! dedi.

Meg:

– Jo, bu harika! diye bağırdı. Seninle gurur duyuyoruz!

Beth, Jo'nun boynuna sarılarak:

– Çok sevindim! dedi.

Hannah, gözlerini mendiliyle silerek:

– Şu anda babanız burada olmalıydı! diye lafa katıldı.

Bayan March, Jo'yu yanaklarından öperek:

– Bir gün başaracağını biliyordum! dedi. Ama başarıyı hikâye türünde değil de tiyatro oyununda yakalayacağını düşünmüştüm...

13. BÖLÜM

Sağanak yağmur indirmişti. Dışarıya bakıp yağmuru izleyen Meg, “Kasım ayı yılın melankolik ayı olmalı...” diye düşündü. Beth, her zaman olduğu gibi iyi tarafından bakarak:

– Eğer şimdi hoşumuza giden bir şey yapıyor olsaydık, bulunduğumuz ayı çok sevdiğimizi düşünürdük! dedi.

Ama Meg’in bugün karamsarlığı üstündeydi:

– Doğru söylüyorsun, ama ailemizin başına hiç iyi bir şey geldiği yok, dedi. Günler gelip geçiyor, yine de hiçbir değişiklik olmuyor, sıkıntıdan patlayacağız.

Jo:

– Ne kadar kötümser bir düşünce! dedi. Bu durumun beni çok şaşırtıyor. Sen başkalarını zenginlik ve bolluk içinde görüyor, eve dönünce de afallıyor-

sun. Güzel ve akıllısın. Yakında varlıklı bir akraba sana bolca miras bırakabilir.

– Şimdilerde böyle miraslar kalmıyor. Ayakta kalmak için herkes çalışarak kazanmak durumunda...

Meg, iç çekerek pencereden bahçeye doğru baktı. Diğer pencerenin önünde olan Beth gülümseyerek:

– Annem sokağın diğer tarafından geliyor, dedi. Laurie de bahçeden geçiyor.

Anneleri ve Laurie aynı anda içeri girdiler. Bayan March:

– Çocuklar, babanızdan mektup gelmedi mi?.. diye sordu.

Laurie:

– Aranızda benimle araba gezintisine çıkmak isteyen var mı? diye seslendi.

Jo ve Beth teklifi kabul ettiler, ardından Amy:

– Ben de geliyorum! dedi.

Laurie, Bayan March'a yaklaşıp:

– Bir emriniz var mı, efendim? diye sordu.

– Teşekkür ederim, geçerken postaneye uğrayabilir misiniz? diye sordu. Mektup gelip gelmediğini öğrenebilerseniz çok sevinirim. Bugün mektup gelmesi gerekiyordu.

Tam o anda ısrarla kapı zili çaldı. Bir dakika sonra Hannah, elinde bir zarfla içeri geldi. Yüzünü ekşiterek:

– Telgraf denen o korkunç şeylerden biri, dedi.

Bayan March, Hannah'ın elinden zarfı çekerek aldı. İki satırlık yazıyı okurken beti benzi attı, hafifçe sendeledi. Laurie o an orada olup onu tutmamış olsa, Bayan March yere yığılabilirdi. Jo, annesinin elinden düşen zarfı yerden aldı ve yüksek sesle okumaya başladı:

– Bay March çok hasta. İvedi geliniz.

Önce derin bir sessizlik oldu. Ardından annelerinin hâlini gören kızlar hüngür hüngür ağlamaya başladılar.

Anneleri çarçabuk kendini toparladı.

– Yarın sabah bir tren var, oyalanacak zamanımız yok... Laurie, lütfen geleceğimi bildiren telgrafı postaneye götürür müsün? Jo, sen de yazacağım mektubu March Hala'ya götürürsün.

Evdeki şok hâli, yerini telaşlı birtakım hareketlere bıraktı.

Amy ve Beth, annelerinin hazırlıklarına yardım ettiler. Meg, biriktirdiği tüm parayı annesine te reddütsüz verdi. March Hala, yol masrafları için gereken parayı getirdi. Komşuları James Laurence, hasta için lazım olabilecek her şeyi toparlamış; Bayan March yokken dört kız kardeşe gerekli ilgiyi göstereceğini belirtmişti. Bu Bayan March'ın moralini yükseltmişti.

Brooke da gelmişti.

– Bay Laurence, bazı işler için beni Washington’a gönderiyor, dedi. Acaba Bayan March, yolculuğu sırasında ona yardım edebilmem için kendisiyle gelmeme müsaade eder mi?

Meg:

– Ne kadar da iyisiniz! dedi. Annem bu teklifi memnuniyetle kabul edecektir.

Epeydir ortada gözükmeyen Jo, içeri girdi. Masanın üzerine bir miktar para bıraktı.

– Babamın iyi olması için ben de küçük bir katkıda bulunmak istedim, dedi.

– Ama burada yirmi beş dolar var! Bu kadarını nereden buldun Jo?

– Onu hakkımla kazandım, dedi.

Şapkasını başından çıkardı. Güzel uzun bukleli saçları artık yerlerinde değildi.

Amy:

– Jo, saçların! diye bağırdı. O muhteşem saçlar! Bunu neden yaptın?

Annesi, kızının bu fedakârlığına:

– Teşekkür ederim, Jo, diyebildi.

Kimse yatağına dönmek istemedi. Anneleri büyük bir uğraştan sonra onları uyumaya ikna edebildi.

Kızlar sabah erkenden kalktılar. Anneleri ayrı-lana dek güçlü kalmak için gayret etmeye karar verdiler. Bayan March’ın aklı evde kalmamalı, tüm dikkatini babalarına yoğunlaştırmalıydı. Anneleri

arkasında, her şeyin üstesinden gelebilecek evlatlar bıraktığını görmeliydi.

Hepsi annelerinin yol için hazırlanmasına çalışıyordu. Bayan March, üzgün görünüyordu. Kimse bir-iki kelimedenden fazla konuşmuyordu.

Sonunda Bayan March:

– Yavrularım, diye başladı söze. Sizi Hannah ve Bay Laurence’a emanet ediyorum. Hannah tam bir sadakat örneğidir. Bay James Laurence da size kendi kızları gibi bakacaktır. Bu sebepten üzülmiyorum. Benim olamayacağım bu zaman zarfında, şikâyet etmek ve tembellik etmek yok. Lütfen günlük işlerinizi tam ve zamanında yapın. Birbirinize iyi davranın. Çalışmak insana iyi gelir, çalışmaktan kaçmayın ve hiçbir zaman umudunuzu kaybetmeyin.

Laurie ve büyükbabası uğurlamaya geldi. Brooke da çok anlayışlı ve gayretli görünüyordu.

Araba hareket etmek için hazırlandığında, Bayan March:

– Hoşça kalın evlatlarım, birbirinize sahip çıkın! dedi. Sonra da hepsiyle tek tek kucaklaşıp vedalaştı.

Araba uzaklaşırken, güneş kendini yeni yeni gösteriyordu. Anneleri geriye baktığında, kızlarının güneşin altın renkli ışınlarıyla sarıldığını gördü. Bunu ailesi için umutlu bir başlangıç olarak gördü.

Dört kardeş, yalnız kaldıklarında dayanamayıp hıçkıra hıçkıra ağladılar. Biraz sonra Hannah çay getirdi.

– Artık ağlamayı bırakın! Birer bardak çay için. Sonra da hepiniz işlerinizin başına! Annenizin sözlerini unutmayın. Ailenize yakışır evlatlar olduğunuzu gösterin.

Jo ve Meg işlerini yapmak üzere yola çıktılar. Daima yaptıkları gibi köşeyi dönerken arkalarına, annelerinin olduğu pencereye baktılar. Bu sefer Bayan March yerinde yoktu. Ama Beth, oradaydı, onlara gülümseyip el salladı.

Birkaç gün sonra, babalarından gelen olumlu haberler kızlara güç katmıştı. Ağır hasta olmasına karşın, iyi ve dikkatli bakım etkisini göstermişti. Brooke, Bay March'ın sağlığı hakkında her gün haber gönderiyordu. Anneleri de sık sık şefkat ve umut dolu mektuplar yazıyordu. Bu arada Büyük-baba Laurence da şu mektubu yazmıştı:

Bayan March,
küçük kızlarınız çok iyi durumdadır.
Torunum ve Beth, bana her gün rapor veriyorlar. Hannah onlara çok iyi bakıyor. Havalarda gayet iyi gidiyor. Brooke'tan bir şey istemekten hiç çekinmeyiniz. Kocanızın bakım ve tedavisi için herhangi bir şeye ihtiyacınız olduğunda, lütfen bana yazın.

James Laurence

Dört kız kardeş birbirlerine her zamankinden çok daha fazla bağlıydı. Gösterdikleri çaba ve dayanıklılıkları olağanüstüydü. Ebeveynlerinden gelen her olumlu haber onları daha da kuvvetlendiriyordu.

Zaman ilerledikçe farkına varmadan çalışma arzuları körelmeye başladı. Her biri verdikleri sözü unutarak kendi alışkanlıklarına daha fazla yer ayırmaya başladı. Jo, ağır bir grip olmuştu. March Hala'dan iyileşinceye kadar evde kalabilmek için izin almıştı. Jo, yakalandığı bu hastalığa pek üzülmemişti. Çünkü artık kitaplarıyla ilgilenmek için daha çok vakti olacaktı. Meg de tüm boş zamanında ya dikiş işiyle meşgul oluyor ya da arkadaşlarına ve annesine uzun mektuplar yazıyordu.

Sadece Beth işlere aynı istekle sarılıyor, evin her şeyiyle ilgilenmeye devam ediyordu. Evdeki işleri bitirince de yoksul komşuları Hummel'lere gidiyordu. Ailenin en küçük çocuğu hastaydı. Yatağının baş ucuna ilişip, onunla bir hasta bakıcı gibi özenle ilgileniyordu. Hiç kimse onun ne kadar çok yorulduğunu fark etmiyor, aşırı üzüntüsünü anlamıyordu. Tam da ihtiyacı olan bu zamanda ona destek olmuyor, hep yalnız bırakıyorlardı.

Kızlar güzel kararlar alıyorlardı. Ama bu kararları uygulamadaki gayretleri zaman zaman çok azalıyordu. İşte bu ihmal edilen zamanlar, ileride onlara acı ve üzüntü olarak dönecekti.

Annelerinin gidişinden on beş gün sonra Beth:

– Meg, sen Bayan Hummel’in çocuğunu görme-ye gidecektin, dedi. Biliyorsun ki annem onları ih-mal etmememizi söylemişti.

– Bugün çok yorgunum, ancak yarın gidebilirim.

– Jo, sen gitmek istemez misin?

– Hayır, gribim geçmedi, hem hava da çok so-ğuk.

Meg, dikişten gözlerini hiç ayırmadan soğuk bir tavırla:

– Neden kendin gitmiyorsun? diye sordu.

Beth yavaş bir sesle:

– Çünkü çok yorgunum! dedi. Hem küçük be-bekleri de hasta. Ona nasıl bakabileceğimi hiç bil-miyorum. Hannah’ın da evde işi çok, o gidemez.

Meg:

– Ben yarın gideceğim, dedi.

Yine Beth gitmek zorunda kaldı. Eve döndüğün-de çok geç olmuştu. Jo, onu ecza dolabının önün-de; yüzü solgun, gözleri kıpkırmızı, elinde bir de-zenfektan şişesiyle titrerken gördü. Korkuyla:

– Ne oluyor Beth? diye sordu.

Beth eliyle onu geri itmeye çalışarak:

– Sen daha önce kızıl hastalığı geçirdin mi? diye sordu.

– Evet, Meg’le aynı anda geçirdik, neden sordun?

– Yani... Şey... Bayan Hummel’in bebeği ku-cağımda öldü, dedi. Doktor çok geç geldi... Ve

doktor.. benim de yakalanmamdan korkuyor... Amy'nin yanıma gelmemesi gerek! Benden ona da geçebilir.

Jo, korku ve vicdan azabından sararmış bir hâlde:

– Beth! diye inledi. Bir hafta seni tek başına, o bebeğe bakmak için gönderdiğime çok pişmanım! Bu yüzden çok yoruldun, hemen yatıp dinlenmelisin. Ben de Hannah'ı çağıracağım, o ne yapılacağını bilir.

Beth, kızıl hastalığına yakalanmıştı. Doktorun ve Hannah'ın fikir birliği yapıp hafif atlatacağı öngörülerine rağmen, kızıl etkisini giderek artırmıştı. Meg, Beth'in hastalığı hakkında annesine yazmak istedi. Ama son gelen mektupta babalarının hastalığında bir kötüleşme olduğu yazıyordu. Hannah ve doktor, kızının hastalığını yazarak kadıncağızı daha fazla üzmemesini söylediler.

Amy'yi halalarına gönderebilmek için epey uğraştılar. Meg, öğrencilerine de hastalık geçmesin diye Kinglere gitmeyip evde kalmıştı. Böylece hem kardeşiyle hem de evle ilgilenebilecekti. Jo, Beth'in yanı başından hiç ayrılmıyordu. Beth, cesur ve sakin bir hastaydı. Hiç şikâyet etmeden, başına gelenlere tahammül ediyordu.

Ama gün geçtikçe hastalık şiddetlendi, kızcağzın ateşi yükseldi. Zavallı kız çevresindekileri ta-

nıyamaz duruma gelmişti. Kendini piyanonun başında sanıp, parmaklarını çalar gibi gezdiriyordu. Sayıklayıp annesine sesleniyordu.

Doktor hastanın baş ucunda uzun süre gözledikten sonra, Hannah'a fısıldayarak:

– Eğer Bayan March'ın kocasını bir süreliğine yalnız bırakmasına engel bir durum yoksa, onu çağırmanız çok iyi olur, dedi.

Jo, annesine telgraf çekmek üzere hızla kapıdan çıkarken Laurie'ye çarptı. Laurie'nin elinde bir mektup vardı.

– Babanın durumu iyiye gidiyormuş! diye heyecanla konuştu.

Ama arkadaşının perişan hâli yüzünden okunuyordu. Jo hıçkırarak:

– Beth çok hasta, anneme telgrafla haber vermek gerek! dedi.

Laurie, onu ellerinden tutup:

– Metanetli olmalısın Jo! Ben dün akşam annene telgraf çektim. Yarın akşama burada olacak. Merak etme, her şey yoluna girecek! dedi.

O gece kızların asla unutamayacakları bir gece oldu. Doktor, gece yarısına doğru Beth'in ateşinin bir kez daha yükselebileceğini, bunu atlatırsa artık tehlikenin kaybolacağını söyledi. Beth bilinçsiz bir hâlde yatıyor, arada bir yavaşça “su” diyebiliyordu. Bitkin düşen Hannah uyuyakaldı. Jo üzüntü,

endişe ve yorgunluktan sinirleri yıpranmış bir hâlde pencerenin yanında uyanıktı. Arkasını döndüğünde birden Meg'i elleriyle yüzünü kapamış ve yere çökmüş hâlde buldu. Beth'e bir şey olduğunu düşünüp dehşetle inledi. Tam bu sırada Hannah, yerinde sıçrayarak uyandı. Hemen küçük hastanın alnını yokladı. Nabzını kontrol etti. Derin bir iç çekip kendini koltuğa bıraktı.

– Ateşi düşmüş! dedi. Şükürler olsun! Terden sırlıklam olmuş, ama sakince uyuyor... Artık kurtuldu...

Biraz sonra doktor geldi.

– Kızımız krizi atlattı, diye konuşmaya başladı. Ama henüz vücut direnci çok zayıf, çok iyi bakılması ve istirahat etmesi gerekiyor...

Jo ve Meg coşkuyla kucaklaştılar, gözlerinden mutluluk gözyaşları akıyordu. Artık annelerini daha huzurlu bir şekilde beklemeye başladılar.

Fırtına sona ermişti. Anneleri geciktiği için endişeleniyorlardı. Güneşin öncüsü alaca karanlık yüzünü göstermeye başladığında, kapı zili çalıyordu. Hemen sonrasında tanıdık bir ses duyuldu. Bu, Laurie'nin sesiydi.

– Anneniz geldi! diye seslendi. Jo, Meg, müjde; anneniz geldi!

Beth sıkıntılı ve uzun uykusundan uyanıp gözlerini açtığında, karşısında annesinin şefkatli yüzü belirdi. Ama o kadar zayıf düşmüştü ki ancak bir

gölümseme yayıldı yüzüne. Annesinin kucağında tekrar ama bu sefer çok daha huzurlu bir uykuya daldı.

Hannah, çok zengin bir kahvaltı hazırladı. Yeni dönen Bayan March'ın heyecanı daha dinmemişti. Meg ve Jo servis yaparken, Bayan March sonunda babaları hakkında konuşmaya başladı. Bay Brooke'un ona refakat etmek ve bakımını üstlenmek için orada kaldığını söyledi. Yoldaki kar fırtınasının etkisiyle varışının geciktiğini anlattı.

O akşam Meg, babasına mektup yazmakla meşguldü. Bu sırada Jo, Beth'in odasına gidiyordu. Annesi de kızının yanı başındaydı. Bayan March, odaya giren Jo'ya döndü ve:

- Ne oldu sevgili kızım? diye sordu.
- Sana bir şey söylemek istiyorum, anneciğim.
- Meg hakkında mı?
- Nasıl anladın? Önemli bir şey değil, ama beni endişelendiriyor.
- Beth uyuyor. Yavaşça anlatabilirsin.
- Geçen yaz Meg, Laurence'larda bir çift eldiven bırakmıştı. Ama sadece bir teki geri geldi. Laurie'nin bana söylediğine göre, diğer teki Brooke'taymış. Hem de onu hep yeleğinin cebinde taşıyormuş. Bir gün yere düşürmüş ve Laurie fark etmiş. Onunla alay edince de Laurie'ye Meg'i sevdiğini açıklamış. Bu dehşet verici değil mi?

– Meg’in Brooke’a ilgi duymadığını mı sanıyorsun?

Jo gözlerini kocaman açıp, şaşkınca bakarak:

– Kime?.. diye kekeledi.

– Brooke’a tabii ki. Artık ona John diye sesleniyorum. Hastanede buna alışacak zamanım oldu. Hem onun da hoşuna gidiyor.

– Şimdiden onun tarafındasın!

– Babana çok iyi baktı. Sen de onu reddedemezsin. Eğer Meg isterse, onunla evlenmesine de saygı göstereceksin.

– Size kendisini sevdirmek için babama baktı o!

Jo, kızgınlıkla bir kez daha saçlarını karıştırdı.

– Kızım, bu konuda yanılıyorsun. Anlatacaklarımı bir dinle. Brooke, Bay Laurence’in isteği üzerine benimle geldi. Babana o kadar samimi davrandı ki, ondan şüphelenmek olanaksızdı. Meg’e karşı da son derece dürüst oldu. Çünkü onu sevdiğini, ama önce güzel bir yuva kurmak için çabalaması gerektiğini, daha sonra evliliği düşünebileceğini anlattı. Tabii Meg’in bu yaşta evlenmesini kabul edemem, onun için erken olduğunu düşünüyorum. Sakın Meg’e bir şey söyleme!

– Ama, onun varlıklı bir adamla evlenmesini istemez misiniz? diye sordu.

Bayan March:

– Para faydalı bir şeydir, kızım. Buna şüphem yok. Kızlarımla hiçbirinin para sıkıntısı çekmesini de istemem. Ama paranın esiri de olamazlar.

John'un kızımı rahat ettirecek bir kazancının olmasını elbette isterim. Ama evlatlarım için sadece büyük bir zenginlik, gösterişli bir mevki ya da ünlü bir isim istemiyorum. Eğer bunlar sevgi ve erdemle bir araya gelirse bir anlam kazanırlar. Meg'in gösterişsiz bir yaşama başlamasından memnunum. Eğer yanılmıyorsam, zengin kalpli bir insanla hayatını birleştirecek. Bu, her şeyden iyidir.

14. BÖLÜM

Kar fırtınaları dinmiş yerini sakin ve güneşli havaya bırakmıştı. Evin içinde de dolaşan olumlu ve umutlu hava içinde haftalar birbirini izledi. Beth hızla eski sağlığına kavuşuyordu. Artık salondaki divanda oturabiliyor, bebekleri ve kedileriyle oynayabiliyordu. Bazen de Jo, onu kucağına alıp evin çevresinde dolaştırıyordu. Meg de ona güzel yemekler hazırlıyordu.

Yılbaşının yaklaşmasıyla evde hareketlilik artmıştı. Jo, bu seneki yılbaşının şimdiye kadarki en iyi yılbaşı olmasını istiyordu. Laurie de uygulaması olanaksız olan teklifler yapıyor ve bu da birçok tartışmayı beraberinde getiriyordu.

O sabah Beth, kendisini çok daha iyi hissediyordu. Annesi ona kırmızı bir gecelik hediye etmişti. Pencereden dışarıyı izliyordu. Bahçede Jo ve Laurie kardan adam yapıyordu. Yorulup divana uzandı ve:

– Babam da burada olsaydı, ne kadar güzel olurdu, dedi. Artık onun hasretine dayanamıyorum.

Hemen sonra Laurie kapıyı açarak:

– March ailesi için işte en büyük yılbaşı hediyesi! diye bağırdı.

Cümlesini bitirmeden kenara çekildi. Gözlerine kadar yüzü atkıyla sarılı uzun boylu bir adam, Brooke'un koluna girmiş hâlde içeri girdi. Bay March'ın karşılarında belirmesi herkesi bir an şoka sokmuştu ve birkaç dakika hareketsiz donmuş kalmışlardı. Sevinç ve şaşkınlıktan ne yapacaklarını şaşırdılar. Amy tabureden düştü, kalkmaya çalışmadan babasının bacaklarına sarıldı. Sevinç gözyaşları odayı sardığında, bu mutlu havanın da etkisiyle bacaklarına güç gelen Beth koşarak babasını kucakladı.

March ailesinin bu yılki yılbaşı sofrası muhteşem yemeklerle donatılmıştı. Hannah'ın hindi dolması bir harikaydı. Nar gibi kızarmış, hediye paketi gibi süslenmişti.

Yemekte Bay Laurence ve Bay Brooke da vardı. Yemek güzel başlayıp mutlu bitti. Misafirler erken gitti. Gece ateşin altında tüm aile eksiksiz toplanmıştı. Jo:

– Bir sene önceki yılbaşı ne kadar da hüzünlüydü hatırladınız mı? dedi.

Meg:

– Her şeye rağmen bu, iyi bir yıl oldu, diye konuştu.

Beth, babasının kulağına:

– Bu yıl bizimle olduğun için çok mutluyum, diye fısıldadı.

Bay March:

– Zorlu bir yaşam sınavını cesaretinizle geçtiniz, dedi. Birlik olup bütün engelleri başarıyla aştınız.

Jo:

– Bütün bunları nasıl öğrendin? diye sordu. Yoksa annem mi anlattı?

– Hepsini anlatmadı... Ama yapraklar rüzgârın hangi yönden estiğini gösterir. Ben bugün birçok keşifte bulundum.

Meg babasının yanına gelip:

– Keşiflerin nelerdi? diye sordu.

Bay March, yanına oturan Meg'in ellerini tuttu. Parmağıyla Meg'in elinin sertleşmiş derisini, üstündeki küçük yanığı ve avucundaki ufak yarayı göstererek:

– Bu ellerin daha önce parlak ve beyaz olduğunu hatırlıyorum, dedi. Muhakkak ki çok güzeldiler. Bence şimdi, eskisinden çok daha güzel. Bu küçük ve çalışkan elin sahibiyle gurur duyuyorum.

Eğer Meg çabaları karşılığında bir ödül bekleyseydi, bu gurur verici sözler en büyük ödül olurdu.

Meg, babasının kulağına:

– Jo için de iyi bir şeyler söylemeni rica ediyorum babacığım, diye fısıldadı. O da çok fazla çalışıp bana hep destek oldu.

Bay March, Jo'ya:

– O güzel uzun kıvrıkcık saçların kesilmiş olmasına rağmen; arkamda bıraktığım, erkek çocuğuna benzer Jo'yu göremiyorum, dedi. Şimdi kılık kıyafeti düzenli, ayakkabısının bağını bağlamayı unutmayan, etrafta ıslık çalarak dolaşmayan, kaba saba konuşmayan ve eskiden yaptığı gibi halının üzerine yatmayan genç bir kadın görüyorum. Yüzü zayıf ve solgun... Ama ona sevgiyle bakıyorum. Çünkü o çok tatlı ve kibar olmuş. Artık sıçrayarak değil usul usul yürüyor. Tanıdığım küçük bir kıza, bir anne şefkatiyle bakıyor. Vahşi kızımı kaybettim, ama onun yerine; cesur, yardımsever ve şefkat dolu küçük bir kadın buldum.

Jo'nun gözleri buğulandı, yanakları kızardı.

Bay March konuşmasına devam etti:

– Beth'e gelince; eskisi kadar utangaç ve çekingen olmamakla beraber, şuraya öylesine büzülmüş ki, kaçıp gitmesinden korktuğum için fazla bir şey söyleyemeyeceğim.

Bay March yanağını kızının yanağına dayayarak:

– Sevgili Beth'im seni sağlıklı bulduğum için öyle mutluyum ki...

Sonra da Amy'nin parlak saçlarını okşayarak:

– Sofrada hindinin en küçük parçasını aldığına, öğleden sonra hep annene yardım etmek istediğine, yerini Meg'e verdiği, herkese sabır ve güler yüzle

hizmet ettiğine dikkat ettim, diye sözlerine devam etti. Artık eskisi gibi her şeye kızmıyorsun... Eskisi gibi aynaya uzun uzun bakmayı da bırakmışsın... Bu demek oluyor ki, kendinden çok başkalarını düşünmeye başlamışsın...

Ertesi gün kızlar babalarının etrafını sarmıştı. Onu memnun etmek için her şeyi yapıyorlardı. Bay March, Beth'in divanının yanına yerleştirilen rahat bir koltuğa oturmuştu. Diğer üç kızı da çevresine ilişmişti. Arada sırada Hannah kapıdan başını içeriye uzatıp Bay March'ın bir arzusu olup olmadığını kontrol ediyordu. Hepsi epeyce mutlu görünüyordu. Buna rağmen kızlarda bir endişe ve üzüntü hâkimdi.

Jo, Brooke'un evde unuttuğu şemsiyeyi fark edince, için için çok sinirlenmişti. Meg, çok sakin ve biraz dalgındı. John Brooke'un adı geçince büzülüp kızarıyor, zil çalınca yerinde irkiliyordu.

Laurie, öğleden sonra Meg'i pencerede görünce sanki birden delilik nöbetine tutulmuş gibi; yere diz çöküp, göğsünü yumruklayıp saçlarını yolar gibi yaptı. Sonra da ellerini açıp yardım ister gibi durdu.

Meg ilgilenmiyormuş havasında:

– Böyle komik hareketlerle ne yapmaya çalışıyor? diye sordu.

Jo imalı bir sesle:

– John bir gün sana böyle yalvaracak, onu anlatmaya çalışıyor! diye yanıt verdi.

– Ne diye böyle konuşuyorsun? Sana onunla pek ilgilenmediğimi anlatmıştım!

– Bundan pek emin değilim! Bazı söylentiler var... Artık senin de eskisi gibi olmadığını anlayabiliyorum. Seni üzmem istemiyorum. Bir şey olacaksa hemen olsun. Kararını bir an önce vermelisin.

– O bana bir şey söylemedikçe, ben de hiçbir şey söyleyemem ve bir karara varamam. Babam ona benim henüz küçük olduğumu söyledi. O yüzden Brooke da herhangi bir hamle yapmak için pek cesaret edemez.

– Ama o konuşursa, sen ne diyeceğini bilemeyecek, kekeleyip ağlayacaksın.

– Ben, akılsız değilim, nasıl yanıt vereceğimi biliyorum.

– Ona ne diyeceksin peki?

– Sakin ve son derece kararlı bir şekilde: “Teşekkür ederim Bay Brooke! Çok nazıksınız, ama nişanlanmak için yaşıma küçük. Bir daha bundan bahsetmeyelim!”

– Evet, gerektiği kadar sert ve soğuk. Ama bu şekilde yanıt verebileceğini sanmam. Böyle söylesen de o, romanlardaki gibi asla vazgeçmeyecek, ısrar edecek ve sen de onu üzmemek için evlenmeye razı olacaksın.

– Katiyen! Ona kesin kararımı verdiğimi söyleyeceğim!

Bu sırada dışarıda bir ayak sesi duyuldu. Sonra da kapı hafifçe vurulup aralandı. İçeriye ürkek bir tavırla Brooke girdi.

– Günaydın! dedi. Şey, şemsiyemi unutmuşum da... Yani babanızın sağlık durumunu öğrenmek istemiştım.

– Lütfen şemsiyeliğe bak.

Jo, onları yalnız bırakmak için dışarıya çıktı.

Meg:

– Annem seni görmekten memnun olacaktır, dedi. Lütfen bekle, ben gidip çağırayım.

– Gitme lütfen! Benimle yalnız kalmaktan korkuyor musun?

Brooke'un solgun bir hâli vardı. Meg kaba davrandığını düşünüp biraz utandı. Kısık bir sesle:

– Babama çok iyi baktın, dedi titrek bir sesle. Senden nasıl korkabilirim? Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

Brooke çekingen bir sesle:

– Seni rahatsız etmek istemem, sadece benimle ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmek istiyorum, Meg, diye fısıldadı.

Meg:

– Henüz çok gencim, derken sesi titriyordu.

– Beklerim, zaman içinde sana kendimi sevdirmeye çalışırım.

Meg:

– Şu anda karar verecek durumda değilim! dedi.
Lütfen beni yalnız bırak!

Zavallı Brooke'un hayalleri başına yıkılmıştı.

Meg, kapıya doğru yürürken Brooke da onu izliyordu. Üzgün bir sesle:

– Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? diye sordu.

– Evet! Bu konuda bir daha rahatsız edilmek istemiyorum. Babam böyle bir karar için erken olduğunu söyledi. Ben de beklemeyi uygun buluyorum.

– Gelecekte düşünceni değiştirebileceğini umut edemez miyim? Düşünüp kararını verinceye kadar bekleyeceğim.

– Benden bir şey bekleme!

Brooke oldukça bitkin gözüktüyordu. Onun o hayattan kopmuş görüntüsü, Meg'i etkilemiş, sanki kalbini biraz yumuşatmıştı.

Tam o anda March Hala topallayarak içeri girdi. Yaşlı March, Laurie'den Bay March'ın geldiğini haber almış ve yeğenini görmek istemişti. Sürpriz yapmak için kimseye haber vermeden bir ziyarete karar vermişti. Bu habersiz geliş gerçekten de iki genç için büyük bir sürpriz olmuştu. Meg, bir hayalet görmüş gibi sıçramış, Brooke da kendini yandaki kitaplığa savurmuştu. Yaşlı kadın:

– Burada neler oluyor böyle? diye bağırdı.

Meg:

– Bay Brooke, babamın bir dostudur, dedi. Seni birden karşımda görünce çok şaşırdım...

March Hala otururken:

– Babanın dostu, seni gelincik gibi kızartmayı başarmış. Burada garip bir şeyler dönüyor. Bunu öğrenmek istiyorum...

– Şey, sadece konuşuyorduk. Bay Brooke şemsiyesini almaya gelmiş buraya.

– Brooke! Laurie'nin öğretmeni mi? Şimdi anlaşıldı, dedi.

Kısa bir sessizlikten sonra:

– Onunla evlenmene izin vermiyorum! diye bağırdı.

Meg endişeyle:

– Lütfen yüksek sesle konuşma... diye yalvardı. İştitebilir... Annemi çağırayım mı?

– Acele etme. Sana söyleyeceklerimi dinle... Ben de ona göre nasıl hareket edeceğime karar vereceğim. Bu Brooke'la evlenecek misin? Eğer bunu yaparsan benden tek bir metelik koparamazsın! Bunu iyi düşün ve aklını başına topla!

March Hala, herkese ters yanıt vermekten pek hoşlanırdı. Eğer Meg'e John Brooke'la evlenmesini rica etseydi; Meg, böyle bir şey düşünmediğini söyleyecek ve bunu istemeyecekti. Ama halanın bu sert sözleri ve “bir metelik bile koparamazsın” tehdidi onu aksileştirdi, halaya çok kararlı ve kesin bir ifadeyle:

– Kiminle istersem onunla evlenirim March Hala, diye yanıt verdi. Sen de paranı kime istersen ver...

– Bak sen şuna... Sen benim tavsiyeme böyle mi yanıt veriyorsun küçük hanım? Parasız hiçbir şey yapılamayacağını bir gün sen de anlarsın... Ama çok geç kalmış olursun!

Hala gözlüklerini takıp, Meg'e dikkatle baktı. Meg bile kendini tanıyamıyordu. John'u savunurken kendini öyle özgür, cesur ve mutlu hissediyordu ki...

March Hala yanlış yoldan gittiğinin farkına varmıştı. Yumuşak bir ifadeyle:

– Meg yavrum, kendine gel, öğütlerime kulak ver! dedi. Seni sevdiğimden söylüyorum. Gelecekte bir gençlik hatası yüzünden hayatının mahvolmasına seyirci kalamam. Doğru bir evlilik yapmalı ve böylece ailene yardım etmelisin. Sen varlıklı bir adamla evlenmelisin... Bunu biraz anlamaya çalış.

– Annem ve babam böyle düşünmüyor. Zengin olmamasına rağmen onu seviyorlar.

– Onların akılları başlarında değil!

Meg:

– Ben onlarla gurur duyuyorum! diye bağırdı.

March Hala duymazdan gelip konuşmaya devam etti:

– Düzenli bir geliri var mı peki?

– Hayır yok, ama iyi dostları var...

– Dostların insana hiçbir faydası olmaz. Deneyin de görün. Bir bakmışsınız hepsi sizi terk etmiş... Bir işi olacak mı peki?

– Bay Laurence ona bir iş bulacak.

– Uzun zaman aramayacaktır. Laurence tuhaf biridir, ona güven olmaz. Demek fakir ve işsiz bir adamla evlenmeye razı olacaksın! Beni iyi dinle! Mantığınla hareket edersen, tüm yaşamın boyunca rahat edersin!

– Eğer hayatımın yarısını beklemekle tüketseydim, Brooke’tan daha iyisini bulamazdım! John iyi ve dürüst bir delikanlıdır... Çalışkandır ve güçlü bir iradesi vardır. Kuvvetli ve cesurdur! Herkes onu sever ve ona saygı gösterir. Benim gibi fakir ve toy bir kızı seçmesinden gurur duyuyorum.

– Zengin akrabaların olduğunu fark etmiştir.

– March Hala nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? John böyle basitliklere asla tenezzül etmez. Bu şekilde konuşmaya devam edersen, seni daha fazla dinlemeyeceğim! John asla para için evlenmeyecektir. Biz para için çalışmaya ve beklemeye razıyız. Ben fakirlikten asla korkmuyorum. Çünkü, zengin olmadığım hâlde mutlu olabildim. John’la birlikte de mutlu olacağımıza çok inanıyorum. John beni seviyor. Ben de...

Meg konuşmasını tamamlayamadı, çünkü bir karara varmış değildi.

March Hala ise öfkelenmişti. Güzel yeğeninin bol paralı biriyle evlenmesini istiyordu. Genç kızın bu kararlı hâli onu hem üzmüş hem de kızdırmıştı.

Sert bir sesle:

– Pekâlâ, dedi. Bütün bu şeylerden elimi çekiyo-
rum. Çok inatçı bir kızsın. Bu akılsızca hareketinle
çok şey kaybedeceksin. Daha çok kalamayacağım.
Beni hayal kırıklığına uğrattın. Bugün babanı gö-
recek hâlim de kalmadı. Evlendiğinde benden bir
şey istemeye gelme. Eminim Brooke’un dostları
size bakar. Seninle aramızdaki her şey burada sona
erdi...

Bu sözlerden sonra kapıyı çarparak çıkıp gitti.

Meg yalnız kalınca ne yapacağını şaşırdı. Bu sı-
rada içeriye Brooke girdi. Kelimeler ağzından dö-
külüverdi:

– Duymazdan geledim Meg, dedi. Beni sa-
vunduğun için sana minnettarım.

– O, seni küçümseyinceye kadar bunları ben de
bilmiyordum.

– Artık gitmeme gerek yok... Kalıp mutluluğu-
mu kutlayabilirim, değil mi?

Meg’in gereken sert cevabı vermesi için önüne
fırsat gelmişti. Ama bunu yapacak gücü bulamadı
ve yavaşça:

– Evet John, diyebildi.

On beş dakika sonra Jo, salon kapısının önün-
den geçerken hiçbir ses duymayınca: “Onu gönder-
miş olmalı, bu iş de böylece bitmiş oldu. İçeri girip
olanları Meg’dan dinlerim” diye düşündü.

Ama Jo, kapının eşiğini aştığı anda onu şok eden manzarayla karşılaştı. Brooke kanepede, Meg de onun dizinin dibindeydi. Bu beklenmedik görüntü, Jo'da soğuk duş etkisi yaptı. Derin bir iç çekti. Bunu duyan Meg ve Brooke, dönüp ona doğru baktılar. Meg, yarı mahcup yarı gururlu yerinden fırladı. Fakat John Brooke gayet soğukkanlı bir şekilde yerinden kalkarak:

– Bizi tebrik et Jo! dedi.

Jo, bu sözlerle tahammül edemeyeceğini fark etti. Eliyle bir işaret yaptıktan sonra hiçbir şey söylemeden kendini dışarı attı. Koşup salona daldı. Herkesi afallatan bir sesle:

– Birisi hemen bir şey yapsın! John Brooke terbiyesizce davranıyor, Meg de ondan hoşlanmışa benziyor! diye bağırdı.

Jo ağlayarak kendini kanepeye atarken, Bay ve Bayan March aceleyle koştular.

Bundan sonra Jo, neler konuşulduğunu öğrenemedi. John Brooke davasını o kadar kahramanca savundu ki, herkesi kendisine hayran bıraktı. Meg için düşündüğü iyi şeyleri anlatmayı bitiremeden yemek vakti gelmişti. Herkes yemek masasındaydı, ama kimsenin aklında yemek yoktu.

John'un içten sevgisi, Meg'in inceliği pek çok olumlu katkı yapmıştı. İki nişanlının birbirlerine mutlu bakışları ve gülümseyişleri, Jo'ya bile kinini unutturmuştu.

Beth divanına uzanmış, ihtiyar dostu Laurence ile tatlı bir sohbeta dalmıştı. Bay ve Bayan March, huzurlu gülümseyişlerle birbirlerine bakıyorlardı... Amy, nişanlıların birlikte resimlerini yapıyordu. Laurie ise çenesini Jo'nun iskemlesinin arkasına dayamış, aynada ona gülümseyerek sevgi dolu evdeki bu muhteşem tabloyu gösteriyordu...

Louisa May Alcott

1832-1888

LOUISA MAY ALCOTT (1832-1888) tanınmış bir Amerikan transandantalist düşünürü olan eğitimci Amos Bronson Alcott ve Abigail May Alcott'un kızı olarak Amerika Birleşik Devletleri'nin Philadelphia kentinde dünyaya geldi. Dayısı Samuel Joseph May, köleliğin kaldırılması için mücadele veren ünlü isimlerden biriydi. Ailesi New England kökenli olmakla birlikte, Louisa, anne babasının daha batıda oturdukları bir dönemde, Philadelphia kentinin Germantown banliyösünde doğdu. Bir ablası ve iki küçük kız kardeşi vardı. Aile Louisa'nın doğumundan kısa bir süre sonra tekrar Boston'a döndü. Boston'da babası kendi dershanesini kurdu ve Ralph Waldo Emerson ve Henry David Thoreau gibi ünlü düşünür ve edebiyatçıları bir araya getiren Transcendental Club'a dâhil oldu.

Louisa sekiz yaşındayken ailesi geçim sıkıntısı ve Boston'da yaşamının pahalılığı nedeniyle Massachusetts'in kırsal kesimine taşındı ve bir süre de transandantalistlerin komünal yaşam sürdürdüğü Fruitlands'de kaldılar.

Louisa'nın annesine kalan bir mirasla 1840'ların sonuna doğru Boston'da bir ev alabildiler ve kente geri döndüler. Louisa eğitimini hem babasının, hem de babasının arkadaşları olan Henry David Thoreau, Ralph Waldo Emerson, Nathaniel Hawthorne ve Margaret Fuller gibi isimlerden aldı. Gençlik yıllarında kadın hakları ve köleliğin kaldırılması mücadeleleri içinde yer aldı. Bir yandan aile bütçesine katkıda bulunabilmek için öğretmenlik, hemşirelik, dadılık, temizlikçilik gibi işler yaparken, bir yandan da yazarlık denemeleri ve fikri mücadeleleri (aile, evlerinde kaçak köle de saklamıştır) sürdürüyordu.

Çeşitli fabl denemelerini bir araya getiren ilk kitabı 1854'de yayınlandı. 1860'da tanınmış edebiyat dergisi *Atlantic Monthly*'de yazıları yayınlandı. Çeşitli mektuplarını bir araya getiren bir kitabı 1863'de yayınlandı ve gözlem gücü eleştirmenlerin dikkatini çekti. Kendi hayat tecrübelerinden esinlenen ilk romanı "Moods" ise ertesi yıl, 1864'de yayınlandı. Bu arada A. M. Barnard takma adı altında, o dönemde "potboilers" (çanak çömlek kaynatıcı romanlar) tabir edilen ateşli ve hayli popüler aşk hikâyeleri yazmaya başladı. Nitekim, *Küçük Kadınlar* romanındaki Jo karakteri de bu tür romanlar yazacak, ancak "edepli genç kızların böyle şeyler okumaması gerektiği" kanaatine vardığı için sonunda romanlarını yakacaktı. Alcott bu arada ahlaki dersler veren çocuk hikâyeleri de yazdı.

1868'de yayınlanan *Küçük Kadınlar* romanı muazzam bir edebi başarıyı yakalamasını sağladı ve ismini, geçerliliği günümüzde de devam eden klasik eserler ya-

zarları arasına soktu. Dört kız kardeşin (Meg, Jo, Beth ve Amy) çocukluk yıllarını anlatan bu romanı ertesi yıl, aynı karakterlerin ailelerini kurmalarını ve çoluk çocuğa karışmalarını anlatan “İyi Hanımlar” izledi. 1871’de yayınladığı ve Jo’nun kocası ile birlikte bir okul kurmasını anlatan “Küçük Erkekler” ve 1886’da yayınlandığı “Jo’nun Çocukları” roman dizisini tamamladı. Aradaki dönemde yazdığı, “Eski Kafalı Kız” (1870), “Jo Teyze’nin Karalamaları” (1871’den 1879’a 6 cilt), “Sekiz Kuzen” ve devamı “Gül Açarken” (1876) ile geniş ve sadık bir okur kitlesi edindi.

Louisa May Alcott hiçbir zaman evlenmedi, ancak 1879’da ölen kız kardeşi May’ın çocuğu Louisa May Nieriker’i evlat edindi. Son yıllarında, arkadaşları olan Elizabeth Drew Stoddard, Rebecca Harding Davis, Anne Moncure Crane gibi isimlerle birlikte kadınlara seçme seçilme hakkı verilmesi konusunda A.B.D. çapında yürütülen mücadelenin önde gelen isimlerinden biri oldu. Massachusetts’de bir okulun okul aile birliğine oy hakkı ile katılarak eyalet tarihinde bir tür seçme hakkı elde eden ilk kadın oldu. Bu arada Amerikan İç Savaşı esnasında yürüttüğü sağlık görevliliği hizmetinin bir yan etkisi olan cıva zehirlenmesi nedeniyle sağlığı kötüleşti. Louisa May Alcott, 6 Mart 1888’de 55 yaşında ve babasından iki gün sonra öldü.

Küçük bir kentte yaşayan March ailesinin çok farklı karakterlerde dört kızı vardır. Kızların en büyüğü o kadar güzel ve zariftir ki, çevrenin dikkati her zaman onun üzerindedir. Ortanca kızlardan biri heyecanlı ve haşarı bir çılgın, diğeri ise melek gibi bir kalbi olduğu yüzünden okunan yumuşak huylu bir genç hanımdır. En küçükleri ise daha ilk gençliğe bile ulaşamamasına karşın tam bir küçük hanımefendidir. Ailenin mutlu yaşamı, babalarının savaşa gitmesiyle gölgelenir. Ancak kızlar, çok akıllı bir kadın olan annelerinin önderliğinde yaşamlarını sürdürürken, çocukluğun ve genç kızlığın keyfini çıkarırlar. Hele yan komşuları olan zengin beyefendi ve haşarı torunu Laurie ile arkadaşlık kurduktan sonra yaşamları çok daha renkli bir hâle gelecektir.

Küçük Kadınlar, March ailesinin ve dostlarının asla eskimeyen ve her dönemde büyük bir beğeniyle okunan öyküsüdür. Kitabın yazarı Louisa May Alcott kendi yaşam öyküsü üzerine kurmuş olduğu *Küçük Kadınlar*'da zor koşullarda bile mutlu bir yaşam sürdürebileceğini anlatmıştır. Eser birçok defa oyun, müzikal ve hatta opera olarak sahnelenmiş, filme çekilmiş ve çizgi film olarak işlenmiştir.

